SIR
"ARALIK"

UBEYDULLAH GÖKTEKİN

"İlk'in ve son'un aralığında 'bir' garip sevda.."

S.S International Publishing
2023

SIR "ARALIK"
Ubeydullah Göktekin

© Ubeydullah Göktekin, 2023
© S.S. International Publishing, 2023

Genel Yayın Yönetmeni / Selman Sevim
Editör/Redaktör / İlknur Artuğ
Kapak Tasarım / ????????????????
İç Tasarım / ademsenel.com

Baskı-Cilt / Vadi Grafik Tasarım ve Reklamcılık Ltd. Şti.
İvedik Org. San. 1420 Cad. No: 58/1
Yenimahalle/Ankara Tel: 0312 3958571
Sertifika No: 47479

ISBN: ????????????????
1. Baskı: Ocak 2023

S.S. International Publishing
Fevzipaşa Mahallesi, 2. Büyük Camii Sokak No: 8/8
Ayyıldız Yayınevi Çalışma Ofisi
Merkez - Çanakkale
İletişim: 0 507 104 12 96
www.ssinternationalpublishing.com

SIR
"ARALIK"

UBEYDULLAH GÖKTEKİN

"İlk'in ve son'un aralığında 'bir' garip sevda.."

S.S International Publishing
2023

Ubeydullah Göktekin Kimdir?

Giresun'un Bulancak ilçesinde doğdu. Çocukluğu Eskişehir, Gümüşhane ve Giresun illerinde geçti. Üniversiteyi Konya'da okudu.

Çocukluk yıllarından itibaren birçok sivil toplum kuruluşunda gençliğe yönelik projeler üretti. Avrupa Birliği ve Bakanlık Projeleri gibi projelerin hazırlanmasına ve uygulanmasına katkı sağlayarak resmi görevlerde bulundu.

On yılı aşkın süredir kişisel web sayfasında blog yazarlığının yanı sıra yerel ve bölgesel bazlı basılı ve internet gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı.

Anadolu'nun hemen her şehrinden su içen, yollarında yürüyen, kültürü ile yoğrulan birisi olarak Türkiye'nin 70'ten fazla iline gençlerle gezi projeleri düzenleyen ve gençlere rol model oluşturmaya, vizyon oluşturmaya gayret gösteren biri.

Tüm zamanını ve gençliğini gençlerle geçirmeye çalışan, ***"Gençliğini nerede harcadın?"*** sorusuna en iyi cevabı verme gayretinde olan biri.

Evli, Ahmet Talha ve Zülal Erva adında iki evladı olan, **Sır 'Vuslat'** ve **Sır 'Aralık'** kitabının yazarı Ubeydullah Göktekin; insanın yaratılış gayesini anlamak, anlatmak ve anlatılmasına katkı sağlamak için çalışmalarını sürdüren,

Sır'a vasıl bir **Aralık**'ta 'Vuslat' arzusunu yazan, yaşayan biri...

YAZARIN SOSYAL MEDYA BİLGİLERİ

Facebook: hepdusunuryazar

Twitter: hepdusunuryazar

Instagram: hepdusunuryazar

www.hepdusunurbazenyazar.com

www.ubeydullahgoktekin.com.tr

İçindekiler

İlk Söz 9

Kudüs, İslam ile İnsanı birleştiren ruhtur. 11
En büyük takipçimiz 15
Hangi burç kalıbına sığdırıldık? 19
İnsan, yoruldukça yoğrulur. 23
Amellerimizin elbisesi, niyetlerimiz 27
Tarafımıza ikram edilen nimetler 31
Gayemiz; Allah'ın ol'durması 35
İlk'ler unutul(du)maz 39
Sohbet ettiklerimizin ortalaması kadarız! 43
Günün ilk yoklaması; sabah namazı 47
Yük olmak mı, almak mı? 51
Eşya ile aramızdaki bağ 57
Rabbimizi düşünüyor muyuz? 61
Kudüs çekiyor içim... 67
Hayatın tadı ve lezzeti 71
Her şey bizimle başlar 75
Neden önce Kudüs? 79
Aynası iştir kişinin, lafa bakılmaz. 83
Büyük bir değirmen taşı; Güneş 87

Hayallerimiz kadarız!.....91
Maddenin ardındaki mana; ihsan 95
Düşüncelerimizden sorumluyuz!.....99
Sevdiğinin yaptığını yapmak 103
Var bir hayalimiz... 107

Bir Önceki Kitabımız Sır 'Vuslat'
Okuyucularının Yorumlarından... 115
Sözün Sonu... 117

“

Biz, ‘Gençliğini nerede harcadın?’ sorusuna en iyi cevabı vermek için gayret ediyoruz. Bu şuur ve aşkla okuyan, sorgulayan, meraklı bir gençlik yetiştirmek için gece gündüz çalışıyoruz.

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

İlk Söz

Sevdanın aralığından yeniden Bismillah

Bizlere kısa süre önce ilk kitabımızı sizlerle buluşturmamıza vesile olan Allah'ın adıyla. Bilmediklerimizi bize öğreten, yazdıran ve sizlere ulaşmasını sağlayan tüm düşüncelerimizin Rabbine hamdolsun.

İlk kıblemiz Mescid-i Aksa'yı anlamadan, **son peygamberimiz** Hz. Muhammed (s.a.v.)'i tanımadan söylenen tüm sözlerin eksik, yaşanan tüm hayatın anlamsız olduğunu görüyoruz. Bugün bu eksiklerin aralığında Vuslat yolculuğumuzu ilk kıblemiz ve son peygamberimiz çevresinde sürdüreceğiz. Bir yanımızda en sevgilimiz, diğer yanımızda sevdanın gök kubbeye açılan penceresi Kudüs eşliğinde vuslat yolculuğuna devam edeceğiz...

İlk'in ve son'un aralığında tam yol vuslata varmak duasıyla...

Ubeydullah GÖKTEKİN

Hep **Düş'ünür** Bazen **Yaz'ar**

“

Mescid-i Aksa’nın tutsak olduğu yerde kimse özgürlükten bahsedemez...

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Kudüs, İslam ile İnsanı birleştiren ruhtur.

Kudüs; sahabenin aşkı, Hz. Ömer'in sevdası, Efendimiz (s.a.v.)'in rüyası...

> “Değişim ancak düşüncelerimizi değiştirmekle başlar...

Bugün Kudüs meselesini anlamak için önce Kudüs'ün bizim açımızdan değerini iyi anlamak gerekiyor. Kudüs'ü sadece bir coğrafya olarak anlamak, duygusal reaksiyonlar göstermek ya da siyasi düşünmek anlamamız için asla yeterli değildir çünkü coğrafya ya da duygusal olarak düşünürsek benzer hadiseler birçok coğrafyada yaşanıyor. Yine siyasi düşünüldüğünde günün siyasal yapısına göre de hareket edilebilir. Kudüs'ü bunların dışında **bir değer ve sorumluluk** olarak görmek gerekiyor. Ne diyor şair Cahit Zarifoğlu, “***Kudüs bir sınav kâğıdı, her Müslümanın önünde...***”

Kudüs, üç kutsal mekândan biri. Mescid-i Aksa'yı, Zeytin Dağı'nı içinde barındıran; tevhit mücadelesinin başkenti olan aziz şehir. Kur'an-ı Kerim'de adı geçen 28 peygamberden 20'sinin hatırasının olduğu tevhidin izlerini taşıyan şehir...

Yüzlerce kez vahye muhatap olan peygamberlerin, tevhit mücadelesinin hiç bitmediği ve kıyamete kadar süreceği İslam'ın şehri.

Kudüs'ün bizler için önemi Efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v.) öncesi dönemden geldiği gibi Peygamber Efendimizin

> Küçük dokunuşlar, derin izler bırakıyorsa bilin ki dokunuşun güzelliğindendir...

de rüyası olan göz bebeği bir şehirdir. Müslümanların ilk kıblesidir. Hatta Efendimiz (s.a.v.) Mekke'de kıbleye dönerken Hacerü'l-esved taşını karşısına alıyordu ki Mescid-i Haram ve Hacerü'l-esved taşı, Mescid-i Aksa doğrusu üzerindeydi.

Mescid-i Aksa'yı değerli ve önemli kılan üzerindeki Kubbet'üs-Sahra ya da Kıble Mescidi gibi fiziki yapılar değil, 142 bin m² alana hâkim olan mekânın ruhudur. Bunu çok iyi anlamak gerekiyor. Üzerindeki yapılar zarar görebilir, yıkılabilir ki bugün Kâbe kaç kez yıkılmış, yeniden inşa edilmiştir. Bizler için mekânlara değer katan şey üstündeki yapı değil, altındaki manadır.

Dinimizde üç Mescid (Mescid-i Haram, Mescid-i Nebevî, Mescid-i Aksa), üç şehir (Mekke, Medine, Kudüs), üç dağ (Hira, Uhud, Zeytindağı), üç mesajı var. Mekke, "Kur'an" der. Medine, "Sünnet" der. Kudüs ise "Cihat" der. Bu sebepledir ki Kudüs'te kıyamete kadar tevhit mücadelesi sürecek, Müslümanların en büyük imtihanı olmaya devam edecektir.

> Bazı düşünceler, düşünülmemeli... Her şeyden vazgeçiliyor da düşünülmeyecek düşüncelerden vazgeçilmiyor...

Kudüs, Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in İsra'sının menzili, Miraç'ının ise ilk durağıdır. Efendimiz (s.a.v.), Miraç olayında ilk olarak Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya geliyor ve orada "Gönderilen Tüm Elçilerin İmamı" sıfatıyla 124 bin civarı -en iyisini Allah bilir- peygambere namaz kıldırıyor. Ardından Miraç olayı başlıyor.

Kudüs Peygamber Efendimizden sonra Hz. Ömer'in sevdası olmuştur, ilk O'nun döneminde fethedilmiştir. Hz. Ömer o meşhur **"Kudüs, Mekke'dir."** sözünü ganimet isteyen askerlere karşı söylemiştir.

Sözün özüne gelecek olursak Kudüs yani Mescid-i Aksa'yı anlamak, savunmak tam anlamıyla cihattır yani dinin zirvesidir. Bugünkü anlamda cihat, İslam ile insan arasında engeli kaldırmaktır.

Bugün Kudüs, İslam'dır; İslam'ın ta kendisidir. Kudüs'ü savunmak, Kudüs'le aramızdaki engeli kaldırmak demektir. Efendimiz (s.a.v.) ibadet amacıyla ziyaret edilecek üç mescitten birini Mescid-i Aksa olarak işaret etmiştir. Buradan da anlaşılacağı gibi Müslümanların Mescid-i Haram-ı, Mescid-i Nebevî'yi ziyaret ettiği gibi Mescid-i Aksa'yı da ziyaret etmesini istiyor.

Kudüs sevdadır, rüyadır, üzerine düşler kurulup kavuşulması gereken bir hakikattir. **Her Müslüman gencin hayalinde olması gereken, Müslümanın sınav kâğıdıdır.** O sınav kâğıdını iyi doldurmak gerekir. Mescid-i Aksa'yı sevmek, O'nu anlamak, O'nu bilmek, sınava şahitlik etmek demektir. Kudüs'ü sevmek demek, O'na kavuşma arzusu ile yanıp tutuşmak demektir. O müjdelerin şehrinin İslam'ın olması için çabalamak demektir.

> "Her azalma bir vazgeçiş her vazgeçiş bir tükenmedir...

“

*İlla Twitter’da ‘**Allah sizi takip etti.**’ yazısını görmemiz mi lazım Allah’ın bizi takip ettiğine inanmamız için?*

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

En büyük takipçimiz

Takipçilerle dolu bir hayatın içinde takipçi kasmaya çalışarak akıp gidiyoruz. Instagram, Twitter, TikTok, Snapchat derken onlarca sosyal medyanın içinde binlerce hatta on binlerce takipçi ile geçiyor günlerimiz. Bugün dijital medya okuryazarı olarak her gün içerik üretiyor ve bunları tüm takipçilere beğendirmeye çalışıyoruz.

Storylerimizi hangi takipçilerimiz izlemiş, kaç like almışız, kaç fav almışız...

Peki takipçilerimiz gerçekten bizi ne kadar takip ediyor ya da biz takip ettiklerimizi ne kadar takip ediyoruz? Takip demek *"birinin ardınca gitme ya da ardından gelme"* anlamına geldiğine göre kimlerin ardından gittiğimizi ve kimlerin bizim ardımızdan geldiğini çok iyi anlamak lazım.

Tüm bu takipçilerin için de öyle bir takipçi var ki her an yanımızda ve tüm düşündüklerimiz başta olmak üzere paylaştıklarımız ve beğendiklerimize kendisi bizzat şahit. Hayatımızda hiçbir takipçi yok ki düşüncelerimizi ve paylaştıklarımızı biz söze ve paylaşıma aktarmadan önce bilsin. Bu öyle bir takipçi ki hiçbir sosyal medyada adı görünmemesine rağmen en büyük takipçimiz... Allah...

> “Sabah namazından daha güzel bir şey varsa O'na uyandırandır...

Bizleri beğendiren, sözleri söyleten, güzel içerikleri üretmemizi sağlayan,

beğenilme arzusunu beğendirerek karşılayan takipçimiz. Bizi en çok seven, hiç kimsenin olmadığı yerde yalnızlığımızın sahibi olan Allah... Peki bu takipçinin farkında mıyız? İlla Twitter'da "Allah sizi takip etti." yazısını görmemiz mi lazım Allah'ın bizi takip ettiğine inanmamız için?

Bizi en çok seven, koruyan, en güvenilir takipçimiz.

> "Bir gün okunan şu ezanı duyamadığında, kulak vermediğin bu çağrı ve kılmadığın her namaz için pişman olacaksın...

Tüm iyiliklerimizin, sevgilerimizin ve muhabbetlerimizin yegâne sahibi, varoluş sebebimiz; Allah. Burada, *"Allah bizi takip ediyor, görüyor, korkun ondan,"* anlamında demiyorum; *"Allah bizimle, bizi seviyor ve bizi koruyor,"* anlamında diyorum. İnsanın güvenebileceği en güzel takipçidir, Allah. İnsanın kendisini sevdiğinden emin olduğu, dedikodu ve gıybetini yapmayan, kendisini tüm unutmalarımıza rağmen bizi asla unutmayan ve yalnız bırakmayan en güzel, en büyük takipçimiz Allah. Allah'ı korkulan, kaçılan, dikkat edilmesi gereken bir varlık olarak değil de sığınılan, güvenilen, sevgi ve merhamet sahibi bir sevda, bir aşk olarak görmek istemek lazım.

Düşünün arkadaşlar; en sevdiğiniz, en büyük takipçiniz ve sizi çok seviyor. Sizin için sürekli yollar açıyor, her zorluğun ardından bir rahmet veriyor ve hayatımız boyunca üreteceğimiz en güzel içeriklerin en büyük şahidi. Yorulduğumuzda ferahlık veren, hastalandığımızda şifa veren, acıktığımızda rızık veren en güzel takipçimiz...

En büyük takipçimizi ömrümüzün sonuna kadar takip etmek dileğiyle...

“

Bizim tek burcumuz İslam’dır, yükselenimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)’dir, kuşağımız Kur’an’dır…

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Hangi burç kalıbına sığdırıldık?

Kova, Akrep, Yay, İkizler, Koç...

Arkadaş ortamlarında bir araya geldiğimizde genelde burçlarımızdan bahsetmeye başlarız, özelliklerini taşıyıp taşımadığımızı söyler hatta bununla övünürüz. Çünkü bu ortamlarda burçlarının özelliklerini taşıyanlar ideal insandır. Burçların özelliklerini taşımak belki de normalliğin göstergesidir diye düşünülüyor. Mesela bir arkadaşımızda iki günü birbirini tutmayan garip davranışlar görürsek, *"Sen ikizler burcu musun?"* diye sorar ve olumlu cevap alırsak, "*Biliyordum zaten, o zaman normal,*" deriz. Bu örnekleri her burç için sayısız çoğaltabiliriz. Duygusallık, liderlik, kararlılık, kin gütme, enerjik olma, keyifsiz olma, duygusal olma gibi özellikleri bağlarız burçlara, rahat ederiz.

> “
> Nefes aldığınız yerleri koruyun, zira ferahlık bir nefes sonra gelecektir...

> “
> Bir şeyin eksikliğinde yapabiliyorsan o şey eksik değil demektir...

Ancak hakikat öyle değil, doğru bu olmamalı! Bilinen on iki burç var, bu demek oluyor ki Allah bizi on iki çeşit insan olarak yarattı? Mesela ocak ayında doğanlar sinirli, martta doğanlar lider, haziranda doğanlar tutarsız davranış sergiler gibi ancak durum öyle değil; Allah bizi bir kalıpta yaratmadı.

> Dilin zikri Allah olursa kalbin ritmi değişir. Kalbinizin ritmini değiştirecek sözler zikredin...

Burçların varlığı yokluğu başka bir yazı konusu olabilir, o alan benim alanım değil ancak burçların özelliklerini taşımak zorunda değiliz. Burçlar insanları belirli kalıba yerleştiriyor ve özelliklerini meşrulaştırıyor. Bir insan ikizler burcu diye tutarsız olamaz çünkü Müslüman ahlakında tutarsızlık yoktur. Yine bir Müslüman kindar olmamalı, sevdiğini ölçülü sevmeli, sevmediğine de ölçülü davranmalı. Her burca sahip insan duygusal olabilir, keyifli olabilir, tutarsız olabilir; bunlar özellik değil davranış olmalı. Anlara özel davranışlar olayların yaşanma biçimine göre değişim gösterebilir ancak özellikler, devamlılık ve sorumluluk gerektirir.

> Sevda, varlığını olmadığı yerde göz ucuyla dahi incitmemektir...

Bugün X, Y, Z kuşağı diye kalıplara sokulmak istenen gençlerin ve yetişkinlerin nasıl bu kalıplara girmemesi gerekiyorsa burçların da bizi bu kalıplara girdirmemesi gerekiyor çünkü bizde tek bir ölçü vardır o da İslam'dır. İslam olmalıdır. Bir Müslüman olarak kuşakları, burçların tamamını reddetmemiz gerekiyor; ölçümüzün tamamının İslam olması gerekiyor.

Durum böyle olunca hiçbir gencimiz -sözde- Z kuşağı kalıbına girmeyeceği gibi burçların da kalıbına girmeyecek; sözde burcunun özelliğini taşıyan kimsenin o özelliği meşru olamayacak ve kişi kendini düzeltme çabası içine girecek.

"Pusulamız astroloji kitabı değil, İslam olmalı..."

Hemen aklıma şöyle bir soru geliyor; insanların efendisi Hz. Muhammed (s.a.v.)'i düşünelim, hangi burcu taşıyordu

acaba? Hiç sorgulamaya gerek yok, taşımıyordu! Eğer taşıyor olsaydı o tarihte doğan, o burca sahip olan herkes Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in özelliklerine benzer özellikler taşıyor olurdu ya da dünyada başarıları, ahlakı ve öncülüğüyle bilinen insanların burçlarına bakacak olursak yine hepsinin burçlar üstü davranışlar sergilediğini görebiliriz.

> "Düşündükçe dinginleşiyordu insan; düşündükçe yoruluyor insan...

İnsan yaşadığı toplumun kalıplarına girer, girdiği ortamların şeklini alır; meşgul olduğu sahiplerin sohbetleri ile yetişir, donatılır, dönüşür. Sözün özü, bir insan adına ne dersek diyelim hiçbir kalıbı kabul etmemeli. Varsa bir güzellik onu almalı, varsa bir olumsuzluk ondan uzak kalmalı. Hiçbir kötü özellik insana yakışmadığı gibi onu terk etme davranışı Müslüman ahlakının gerekliliğidir.

> "Zamanla düzelmez, Allah ile düzelir...

Gelin birbirimizi sevelim, tutarsız olmayalım, birbirimizin hakkını gözetelim. Bizim tek bir kalıbımız vardır o da İslam'dır. İslam kalıpların en şereflisidir.

Bizim tek burcumuz İslam'dır, yükselenimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)'dir, kuşağımız Kur'an'dır...

Kur'an kuşağının özelliğini taşıyan, burcu İslam, yükseleni Hz. Muhammed (s.a.v.) olana ne mutlu...

“

Sözün tesiri, sözün hâl ile hemhâl olması kadardır...

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

İnsan, yoruldukça yoğrulur.

"İnsan bazen bir akşamüstü ansızın yorulur." diye bir söz okumuştum, çok yorgun olduğumu hissettiğim bir günün akşamında. Hayatta tesadüf kavramına inanmayan biri olarak güzel bir tevafuk olduğunu düşündüm. Bazen bazı sözler, "***hâlin söz olmuş hâli***" oluyor işte. Hatta öyle oluyor ki sözün manası, başka tüm söylenmiş sözleri geride bırakıyor. Demek ki **sözün tesiri, sözün hâl ile hemhâl olması kadarmış.**

İnsan, yoruldukça yoğruluyor. Yoğruldukça oluyor sanırım. Yoğrulma yalnızca yorulmayla mı oluyor bilmiyorum ama her yorulma yoğuruyor, buna eminim. Bir insan ne kadar sürede ne kadar yorulabilir ki ya da yoğrulması için ne kadar yorulması gerekiyor, diye düşünmeden edemiyor.

> “
> Yazmak çok tesirlidir. Senin bin yazmayla ihya ettiğini, başkası bir yazmayla bozar...

> “
> Olmadığı zaman değil, özlendiği zaman olur. Yokluk yoktur ki varlığın olduğu yerde...

Yorulma ve yoğrulmalardan razıyız da bunlar hep sevdiklerimiz tarafından olmamalı! Sevdiklerimizin yorgunluğu insanı bir başka yoruyor, kanatarak acıtarak yoruyor. İnsan; güvenmeli, güven duymalı, güven vermeli. Efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)'i en iyi anlatan sıfatı "***Muhammed-ül***

> Hüznün de Rabbi Allah'tır, iyi ağırlamak gerek... Vardır bir hikmeti...

Emin" güvenilir insan olmasıydı. Çocukluğundan itibaren insanların en güvenilir olanıydı.

Peki ya biz? Ne oldu bize de güven duygusunu kaybettik. Neden güven vermiyor bu çağın insanı, neden güvenmiyoruz en sevdiklerimize? Sevgi ve güven iki huzurlu kavram ancak neden bir türlü bir araya gelemiyor?

İnsanı en çok güvensizlik belki de sevdiklerinden emin olamamak yoruyor. Ne olursa olsun insan sevdiğinin yüzüne söyleyemediği her düşünceden, her sözden, her eylemden sorumludur; güven kaybıdır.

> Namaz, Müslümanın Allah'la buluşma sanatıdır...

Sevdiklerinizi yormayın, onları incitmeyin, onların yükünü alın. Birlikte oturduğunuz, karşılıklı çay içtiğiniz, değerli olduğunu hissettiğiniz sevdiklerinizi kırmayın. Duyduğunda canını çok acıtacak sözleri arkasından konuşmayınız. **Bir söz bir dostluğu başlatamaz ancak bir söz tüm muhabbetlerin üzerine sünger çekebilir.**

Rabbim bizi sevdiklerimizden emin eylesin, sevdiklerimizi ise güvenilir eylesin. Bizi sevenlerimize karşı güvenli eylesin.

"

“

Tüm iyi niyetlerin tek şahidi ve sahibi Allah'tır, asla zayi etmez...

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Amellerimizin elbisesi, niyetlerimiz

Niyet, yükte hafif pahada ağır bir hakikat. İlk düşüncede eyleme geçmediği için çok önemli değilmiş gibi görünse de yapacağımız tüm eylemin manasını kazandıracaktır. Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in *"**Ameller, niyetlere göredir.**"* sözü açıklıyor aslında niyetin ne kadar önemli olduğunu. **Niyet, yönelimdir; neye niyet edersek amel ona göç eder.** Bu sebeple yaptığımız tüm işlerin ardında samimi bir düşünceye -niyete- ihtiyacımız var.

> “
> Eksikliğinde karanlık olanlar, aydınlatanın kıymetini iyi bilirler...

Öyle ki kıldığımız namazlarda bile niyet etmeyince eylem sportif bir harekete dönüşebilir ya da sadaka olarak yaptığımız tüm iyiliklerin gerçek manada Allah'ın rızasını kazanmak için çok iyi bir niyete ihtiyacı var.

> “
> Zamanı geldiğinde değil, zaman bittiğinde kavuşacağız...

Şöyle ki tüm yazılarında olaylara madde ve mana olarak bakmaya gayret eden, her sözün ardında hikmet arayan birisi olarak amel-niyet ilişkisini madde-mana ilişkisi ile ilişkilendirebiliriz. Amelleri -yapılan eylemleri- daha somut ve madde olarak düşünecek olursak niyetler ise ardında gizlenmiş mana olacaktır.

> Bir bardak suyun kıymetini ancak gün boyu oruç tutanlar anlar...

Mana elbisesini giymemiş her madde, soğuk ve anlamsız olduğu gibi iyi niyet elbisesini giymemiş her amel de boştur ve anlamsızdır.

İnanç sistemimiz tamamen niyet üzerine kurulmuş olup niyetlerimizin temizliği bize mana katacaktır. Düşüncenin, ne kadar önemli olduğunu önceki yazılarımızda vurgulamıştık. Niyet aslında düşüncedir, bir kez daha yapacaklarımız öncesinde niyet ve düşüncelerimizi gözden geçirmemiz lazım.

Aklımızı kiraya vermeyelim

Yaptığımız her amelin ardında yatan en önemli sır, niyettir. Bugün Allah'ın rızasını kazanmak için yapmadığımız her amel boştur, anlamsızdır. Maalesef niyetlerimizi farkında ya da farkında olmadan çok zayi ediyoruz. Öyle ki Allah için yaptığımızı düşündüğümüz birçok şeyi ailemiz, şeyhimiz, hocamız, patronumuz vb. kişiler için yapabiliyoruz. En önemlisi ve kötüsü bunu din adına yapıyoruz ki bu da maalesef şirk tehlikesi bile içeriyor olabilir. Allah muhafaza...

> Sabah namazı, dün defterini kapatan bugün defterini açan yaşamın devam ettiğinin şahitliğidir...

Niyetlerimizi Allah'a çevirelim, kalplerimizi Allah'a yönlendirelim, içinde Allah olmayan her bir niyet kocaman bir hüsrandır. Yaptığımız işleri anne-babamız, eşimiz, ailemiz, patronumuz, hocamız, şeyhimiz mutlu olacak; onları memnun edeceğiz diye yaparsak eksik, yalın ve lezzetsiz kalır. Ancak bu saydıklarımıza yapacağımız iyilikleri Allah için, Allah'ı memnun etmek için, Allah'ın rızasını kazanmak için

sadece samimiyet ile yaparsak işte o zaman "iyi amel" olur ki o da bizi Allah'a kavuşturur.

> "O değil de ölümün kavuşturacağı detayları düşündükçe ölüm ne güzel geliyor...

Mesela, "***Namazlarınızı kılın, ölüm var...***" demek ile "***Allah'ın rızasını kazanmak için namazlarınıza dikkat edin,***" demek arasında çok ciddi bir niyet farkı var. Amel olarak ikisi de namaz kılmak olsa da ilkinin niyetinde ölüm korkusu, kılmazsan ceza var ama diğerinde Allah'ın rızası ve sonunda O'na kavuşmak var. Bir diğer yönden ilkinde, *"Sen günahkârsın, senin bir aracıya ihtiyacın olur..."* gizli düşüncesi olabilecekken ikinci düşüncede, *"Allah sana şah damarından daha yakın, sen Allah'ın rızasını kazanmak için gayret et, Allah tamamlar..."* teslimiyeti ve samimiyeti var. İkisi arasında ciddi bir mana farkı olduğu gibi kesinlikle iyi amel farkı da vardır.

"Tüm iyi niyetlerin tek şahidi ve sahibi Allah'tır, asla zayi etmez..."

İyi ve sâlih bir niyet ve teslimiyet Allah'a yaklaştırır, kalbe huzur verir, iyi bir teslimiyet Allah'a ulaşmak için başka aracılara ihtiyaç duydurmaz çünkü senin niyetin ve düşüncelerin temizdir. İnsan, Allah'a ulaşmak için neden başkasına ihtiyaç duyar? Çünkü kendi niyetine ve ameline güvenmez. Biz niyetlerimizi ve teslimiyetlerimizi Allah'a yöneltelim, iyi ve samimi tutalım, sonra amellerimiz kendiliğinden güzelleşir. Eksik olanı da Allah tamamlar inşallah.

Rabbim tüm eksiklerimiz tamamlasın, kalbimizi, istikametimizi ve niyetlerimizi rızası üzerine sabit kılsın inşallah.

“

Nimet, bir şeyin eksikliğinde eksik kalmaktır.

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Tarafımıza ikram edilen nimetler

İnsan doğmadan önce rızkı Allah tarafından garantiye alınmış, yaratılmışların en şereflisidir. Kâinatta yaratılan her şey insanın hizmetine sunulmuştur. Allah tüm kâinatı insanın yaşamasını kolaylaştırsın, dünya hayatındaki imtihanı kolay olsun diye dizayn etmiştir. Bunun karşılığında Rabbimiz yalnızca kulluk bekliyor bizden.

> “Mühim olan, mühim olanın mühim kalmasıdır...

“...insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.” Zâriyât Suresi-56

Kulluk, Rabbimizin bizlere nimetlerini ikram ettiği en güzel makam. Her sabah doğan Güneş’in, mevsiminde yağan yağmurun, tarlasına ektiğimiz tohumun ürün vermesinin farkında olmak gerek yokluğunu hissetmeden ve en önemlisi Allah’ın nimetlerini bir kazanılmış hak olarak görmemek gerek. Evet rızkın kefili Allah’tır ancak kefil olmak başka bir şey, hak etmek başka bir şey.

> “Sen, kendimden vuslata vardığım hicretimsin...

Bize verilen rızkın, yaptığımız kulluk karşılığında olmadığı gibi verilmeyen nimetin de yapamadığımız kulluğun karşılığında olabileceğini unutmamak gerek. Rızık, Allah’ın insana ikramıdır. Varlığı şükür, yokluğu sabır olmalıdır. Rabbim bizleri nimetleri ile rızıklandırdığında hikmetini

> Seninle yanan gözlerim bir gün seninle kapanacak...

> Nerede olduğundan ziyade nerede kaldığın önemli belki de... İnsan kaldığı yerden ibarettir...

anlayıp verilen nimetin bir hak değil, ikram olduğunu bilip şükrünü eda etmeliyiz. Yine bir nimetten yoksun bıraktığında ise hikmetini anlayıp onu sabır ve dua ile Allah'tan usulünce istemeyi bilmeyi unutmamalıyız.

Nimet; her zaman bir gıda, bir madde olmadığı gibi bazen sabah namazına uyanmak ve o yoklamaya şahit olmaktır. Allah'ın kulunu huzuruna kabul edip namaz kılmasına izin vermesi çok büyük bir rızıktır. Bazen nimet, derin bir nefes aldığında onu geri verebilmektir. Bazen sevmek bazen de sevilmektir. Sevmek ve sevilmek o kadar büyük nimet ki yokluğunda anlıyor insan kıymetini. Bazen bir merdivene çıkabilmek, oturduğumuz koltuktan ayağa kalkabilmek, yürüyebilmektir. Bazen gözünün dünyayı görebilmesi, kulağının sevdiklerini duyabilmesidir. Bu örnekler sayısız çoğaltılabilir. Rızkın teşekkürü ise aslında verilen nimetin Allah'ın rızasını kazanmaya vesile olmasıdır. **Bize verilen nimetin ne kadarını Allah'ın rızasını kazanmak için kullanıyoruz?** Ne kadarını Allah'ın rızası için harcıyoruz ya da ne kadarından O'nun için vazgeçiyoruz?

Bazen düşünürüz, "Allah bize neden vermiyor?" diye. Neyi vermediğini düşünmek yerine, neyi verdiğinin hikmetini anlayabilirsek vermediklerini vermesi için ilmihâl ile dua etmiş sayılırız.

İman, rızıkların en güzeli, verilen nimetlerin en büyüğü. Düşünsene Allah bize, kendine iman etme nimeti vermiş.

Kendini bilme, bulma, tanıma fırsatı vermiş hem de biz hiçbir arayışa girmeden, hiçbir şey yapmadan bedelsiz bir şekilde vermiş bu hissi. Bize bu kadar büyük bir nimeti ikram eden Allah, bizi O'nun için çok kolay ikramlardan alıkoyar mı hiç?

> Yol uzun, yol bizim, yolumuz açık olsun vuslata dek...

Nimet, bir şeyin olmadığında eksikliğini hissetmek, eksik kalmaktır.

Bizleri iman ile rızıklandıran, tamamlayan, sevgisi ile gönüllerimizi dolduran, tüm verdiklerine "Elhamdülillah," dediğimiz, vermediklerine sabrettiğimiz tüm nimetlerin sahibi Allah'a hamdolsun. Rabbim bizleri nimetlerini kavrayan, verdiği her nimete şükreden, O'nun rızasını kazanmak için kullanan kullar eylesin.

> İnsan bazen Ağustos sıcağında Aralık soğuğunu yaşar...

Şimdi düşünelim, biz Rabbimizin hangi nimetleri ile rızıklandırılmışız?

“

Şüphesiz O’nun ol’durduğu kulu için
‘Ol,’ demesi tüm olmalara ulaştırır.

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Gayemiz; Allah'ın ol'durması

Her birimiz bir gaye için yaşıyoruz şu hayatı, kime sorsak herkes yaşama amacını ardı ardına sayar. Aslında yaşama gayemiz kadarız. Farkında olmadan insan yaşama gayesine dönüşüyor. Allah'ın Kur'an'da, ***"bir oyun ve eğlence yerinden ibaret olduğunu"*** belirttiği dünyanın çocuklarımıza daha iyi bir yaşam yeri bırakmak, daha iyi meslek sahibi olmak ve mal-mülk biriktirmek gibi bir yer olduğu gafletine düşmeyenimiz yoktur. Yaşama gayesi, insanın tüm ömrünü saran ana imtihanıdır. Neyi gaye ettiğimizin önemli olması gibi gaye ettiğimize hangi yolla ve nasıl ulaşacağımız kısmı da çok önemli bir imtihandır.

> "Bazen düşmek gerek yollara, kalkmak için...

> "İnsanoğlu hep bir şeylerin aralığında kalır...

"Başarıya giden her yol mübah." gibi çokça bilinen söz olsa da **yol, başarının mayasıdır, özüdür.** Zira özü ve mayası bozuk olan başarı, kazanım ne kadar doğrudur? Yaşama gayemize hizmet eden her yol mübah değildir. Gayemizi, önce yaratılış amacımıza uygun olarak belirleyeceğiz ve sonra yürüdüğümüz yoldaki samimiyet ve gayretimize bakacağız ya da şöyle diyelim; "Gayemize ulaşmak için yolda yapılan her eylemin hakikati ve doğruluğu gayenin durumunu da belirler," diyebiliriz.

> Yolun sana geleni eyvallah da senden gideni nefes aldırmıyor...

> Kavuşmak için beden terk etmesi gerekiyorsa biz ona da talibiz...

İnsanın *"yaşama gayesi"* kulluğunun kalitesini belirler, gayemiz ne kadar var oluş sebebimize uygun olursa o kadar anlam kazanır insan. Aslında insanı kul yapan değerleridir, yaşama amacıdır.

Gelin amacımızı hakikate, bizi yoktan var eden tüm yaşamımızın sahibine kilitleyelim. Mesela içinde "Allah" olmayan bir amacımız, Allah'ın rızası olmayan bir gayemiz olmasın. Öğretmen, doktor olacaksak da "Allah rızası..." için olalım. Bu öylesine dilencilerin dediği gibi bir cümle değil. Düşünsene, "Allah rızası için öğretmen oldun, doktor oldun, esnaf oldun," vb... İşte insanın yaşama gayesi bu olursa insan, insan olur. Allah insanı ol'durur. **Allah'ın ol'durduğu insan her şey olur.** Ne olursak olalım, "Allah'ın rızası" için olalım. Talep edelim en azından Allah'ın rızasını, talep edelim ve talebelik yapalım. Nitekim Allah'ın ol'durduğu insan tüm olmaları hak etmiştir, tüm gayelerine ulaşacaktır.

Amacı, gayreti "Allah'ın rızası" olan, Allah'ın ol'durduğu hangi kulun işi yolunda gitmez ki? Mesela şöyle bir soru sorsak? **"En son hangi istediğimizde Allah'ın rızası var?"** ya da **"En son neyi Allah için istedik?"** Mesela bu sabah kimin için uyandık ya da Allah için uyanmayı denedik mi hiç?

Düşünsene yürüdüğün yolda Allah için yürüyorsun, şimdi bu nasıl ibadet olmaz ki?

Yaşama gayemizin merkezine Allah'ı koyduğumuz her amacın sonu başarıdır, huzurdur, mutluluktur. En önemlisi

de bizi var edenin rızasıdır. Gelin yaşama gayemizi bir gözden geçirelim. Allah'ın ol'durmasını gaye edinelim. **Şüphesiz O'nun ol'durduğu kulu için "Ol," demesi tüm olmalara ulaştırır.** Ne için yaşadığımızı düşünelim?

Ne diyor bize sonsuzluğun Rabbinin en sevgili Peygamberi (s.a.v.), ***"Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz, nasıl ölürseniz öyle dirilirsiniz!.."***

> "
> Bazen göz görmez, söz gitmez...
> Göz kalır, söz kalır, insan kalır...
> Kalmanın bittiği yerde varmak başlar...

“

İnsan bir kere anlayınca Kudüs'ü,
anlamadığı tüm zamanlara üzülüyor.

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

İlk'ler unutul(du)maz...

"Kulu Muhammed'i geceleyin, Mescid-i Haram'dan kendisine bazı ayetlerimizi göstermek için etrafını mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya götüren Allah; her türlü noksan sıfatlardan münezzehtir. Şüphesiz ki her şeyi hakkıyla işiten, hakkıyla gören O'dur." (İsra, 1)

> Yalnızlık, kişinin sevdayla bütünleşip dünya ile soyutlaşmasıydı...

İlk göz ağrımız, ilk kıblemiz, ilk sevdamız, ilkimiz... Mescid-i Aksa'mız...

Allah'ın kutsal kıldığı üç kutsal mekândan biri. Yeryüzünde Kabe'den sonra ilk kutsal mekân...

İslam'ın ilk yönü, ilk istikameti...

İnsan bir kere anlayınca Kudüs'ü, anlamadığı tüm zamanlara üzülüyor; gözü yaşarıyor, kalbi ağrı çekiyor...

> Bazı ihtimaller, ihtimalinden fazla yorar insanı... Keşke bazı ihtimallerin ihtimali hiç olmasaydı...

Hani ilk'ler unutulmazdı! Unuttuk seni Ey Aksa! Öyle bir unuttuk ki hiç bilmemiş gibi olduk. Hatta belki de hiç anlamadık seni, anlayamadık. Anlamak gibi bile bir derdimiz olmadı. Meseleyi Filistin topraklarına sığdırdık sanki sadece Filistinlilerin meselesiymiş gibi düşündük hep. Bunu bile düşündüğümüze

"Bir gün öyle olursam hissedersin..." diyen gün gelir mutlaka 'öyle olur hissettirir'... Çünkü ilk his, ilk cümledir...

inanmıyorum, Ey Aksa! Sana gelmeyi hiç düşünmediğimiz gibi seni anlamaya da çok korktuk çünkü seni anlamak bir sorumluluk gerektiriyordu... Çünkü seni tam anlayanlar, seni fethetti, seni özgür kıldı... Ömer gibi, Selahaddin gibi, Sultan Abdülhamid gibi... O kadar yabancı kaldık ki Kudüs'ün Yahudiler için önemini bile konuşur olduk sanki tamamen onlara bıraksak bizden hiçbir şey eksilmeyecekmiş gibi...

Sahi biz, sensiz çok eksiğiz Ey Aksa! Sensiz tam değiliz ki insan seni anlayınca daha iyi anlıyor tam olmadığını... Bizi sensiz bırakma, sen bizi özgür kıl Ey Aksa... Müslümanların yetimliği belki de senin yetimliğinden, sanki sen özgürleşsen hepimiz özgür olacakmışız gibi. Biz seni anlayamadık, Ey Aksa... Seni hep bir kenarda bıraktık, bırak kenarda bırakmayı biz seni hiç yanımıza bile almadık. Sen bizde hiçbir zaman olmadın...

Biz seni Filistinlilere bıraktık; onlara bile sahip çıkmadık, çıkamadık, anlamadık, anlayamadık. Sahi biz, sensiz biz değilmişiz ki; biz, bizden değilmişiz. Bizden olan senmişsin, Ey Aksa. Seni anlasak, anlatsak, senden özür dilesek; sen, bizi bizden eyler misin?

Biz, Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)'in *"Kudüs'ü ziyarete gidin, gidemezseniz de şamdanları için zeytinyağı götürün..."* sözlerini bile anlamadık. Sahi biz seni hiç ama hiç anlamamışız...

"Yetim ve mahzun olan Mescid-i Aksa değilmiş; onu anlamayan, anlayamayan, onsuzluğa

razı gelen bizlermişiz... Mescid-i Aksa'nın zaferi muhakkak Allah'ın da biz sefer sınavında sınıfta kalmasak iyi..."

> "Maddenin çok ötesinde manaya sevdalıyız biz... Kudüs'ün ruhunda saklıdır sevdamızın sırrı...

Şimdi uyanma zamanı!

Şimdi unuttuğumuz hakikatleri hatırlama, yaşama ve yaşatma zamanı. Kudüs'ün sadece bir Filistin davası değil, İslam'ın davası olduğunu, imani bir mesele olduğunu, Mescid-i Aksa'nın Kur'an'da belirtilen ve ziyaret edilmesi gereken bir mekân olduğunu anlama ve anlatma zamanı. Şimdi Kudüs için çalışma zamanı. Kudüs ile bizliğimize kavuşma zamanı.

Ayasofya'nın zincirlerinin kırılması gibi Kudüs'ün zincirlerinin kırılma zamanı...

“

Bizi yoran, bizi tüketen,
bizden götüren insanlardan uzak durmak iyileştirir...

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Sohbet ettiklerimizin ortalaması kadarız!

Bir söz vardır, **"Sohbet ettiklerimizin kalitesi kadarız,"** diye.

Hayatımız boyunca çok sayıda insanla tanışır, etkileşim kurarız. İletişim kurduklarımız oluşturur aslında davranışlarımızı. Bir süre sonra da davranışlarımız karakterimize dönüşür.

> Bırak herkes Eylül'e şiir yazsın! Biz, elbet bir Aralık'ta kitabını yazarız bu sevdanın...

Önemlidir sohbet ettiklerimiz. Yaşam kalitemiz, sohbet ettiklerimizin ortalaması kadardır. Hz. Mevlânâ'nın da dediği gibi, *"Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim."* Arkadaşlarımız bizim kimliğimizdir. Hayatımız; kimliğimizi oluşturma, geliştirme ve koruma mücadelesi ile akıp gidiyor. Şöyle bir düşünelim; kimlerle sohbet ediyoruz, kimlerle etkileşim hâlindeyiz, iletişim hâlinde olduklarımızla sohbetlerimizin içeriği ne? Ne konuşuyoruz, neyi yaşıyoruz, harcadığımız zamanı kime harcıyoruz? Bu soruların cevaplarını vermek çok önemli.

> Sende kaldığım andan beri bana bir şey kalmadı...

Mesela en son ne zaman içeriği "Allah" olan bir sohbet yaptık? En son hangi arkadaşımızla Allah'ı konuştuk ya da en son hangi ortamda Allah'ın razı olacağı bir çalışmayı gerçekleştirdik? Veya en son hangi

> Namazdan daha büyük zenginlik, namazsızlıktan daha büyük fakirlik yoktur...

arkadaşımızla, ***"Haydi ezan okundu, kalk bir namaz kılalım,"*** diyerek hayra davet ettik. Yahut en son hangi arkadaşımız bizi böyle davet etti, Allah'ı anlattı? Sahiden Allah'ı hatırlatan kaç arkadaşımız var?

"Daha çok genciz, hayatın baharındayız. Şimdi bunları mı düşüneceğiz?" derseniz tabii ki yanlış demiş olursunuz. Tam olarak da şu zamanda insan kendini inşa ve ihya etmeli.

Gelin konuştuklarımızı bir gözden geçirelim, sosyal medya dâhil tüm ortamlarda Allah için olan sohbet halkalarının bir parçası olmaya gayret edelim. Her sohbette karşılıklı bir bilgi aktarımı vardır. Hangi bilginin kimden kime geçtiği, buradan bizim ne kazandığımız çok önemlidir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.), **"İki günü eşit olan insan ziyandadır..."** diyor.

Ziyanda olmamak adına sohbet ettiklerimizle kendimize yeni değerler katmalıyız. Hırs ancak iki konuda kabul edilebilir. İlim ve davet noktasında...

Her Müslüman davetin muhatabıdır ve Allah'a davet etmekle sorumludur.

Sohbet ettiklerimize bir ölçü koyalım, hayatımıza değer katanlarla sohbet edelim. Bizi yoran, bizi tüketen, bizden götürenlerden uzak duralım. Gün içerisinde kullandığımız ve kullanacağımız kelimelerin kalitesi ancak kaliteli iletişimlerle artacaktır. Arttıkça dolacak, doldukça taşacaktır insan. Zira insan, Allah'ın yeryüzündeki halifesidir. Burada halifeden kasıt Allah'ın yeryüzündeki emir ve yasaklarını uygulayan kimsedir. **Şüphesiz Allah nurunu**

tamamlayacaktır ancak biz bunun neresinde olacağız? Buna bir araç mı olacağız yoksa dışarıda mı kalacağız? İşte bütün bu soruların cevabı sohbet ettiklerimizin kalitesini artırmakla olacaktır.

Hasretle vuslatın aralığında olan sevda yolcularına selam olsun...

> “Maddenin çok ötesinde manaya sevdalıyız biz... Kudüs'ün ruhunda saklıdır sevdamızın sırrı...

“

Sabah namazı, darlığın aralığından varlığa kapı aralamaktır...

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Günün ilk yoklaması; sabah namazı

Sabah namazı; dün defterini kapatıp bugün defterini açan, yaşamın devam ettiğinin şahitliğidir.

Nefes almanın devamıdır. Güneş doğmadan, günün sınavı başlamadan önce alınan ilk yoklamada, ***"Rabbim; sendeyim, seninleyim. Bana bugün de nefes verdiğin için teşekkür ederim,"*** demenin vücut bulmuş hâlidir.

> “Duanın samimiyeti, eylemin samimiyetine bağlıdır...

Güneş'in insanın üzerine doğmamasıdır. Vakitlerin en güzeline gizlenmiş gizli bir hazinedir. Daveti muhatap alanların kalktığı, en sırlı vakittir.

Sabah namazı; insanın içini kıpır kıpır eden, masumiyetin ve temizliğin en güzel anıdır. Günün başında ruhun, vaktin sevdası ile şarj olarak güne başlamasıdır.

Tüm vakitlerin başı, tüm vakitlerin en özeli, içerisinde sırlar barındıran eşsiz vakit. Herkesin uyuduğu zaman diliminde sadece **"kabul edilenlerin"** uyandığı, taleplerini dile getirdiği cennet biletli buluşmadır.

> “Aşk, bir başka var'da varoluşun adı, kendinin yok olmasıdır...

Allah'ın rızasını isteyen; iddiasını, uykusunu bölerek ispatlayanların

vaktidir. Uykunun içinde sevgiliyle buluşmanın adıdır sabah namazı...

Sevgilinin huzurunda baş eğmektir. Alnın gecenin nuru ile buluşması, kalbin Allah'a dokunmasıdır...

Sabah namazı, karanlığı aydınlatan sonsuzluk nurudur...

Sevdalısının gözüne uyku girmemesidir.

Sevgili ile buluşmanın heyecanını yaşamak, O'na sarılmaktır sabah namazı...

İstemeyi verenden, en güzel saatte **vuslata kavuşmayı** istemektir. İstemenin en samimi anı, vermeye en müsait zamandır sabah namazı...

> Bize gecesi, gündüz kadar aydınlık yollarda yürümek gerek...

> Uzak, hiç gidemediğin yer değil görülmediğin yürektir...

Sabah namazı sevdadır, kimseye derdini anlatamayacağını düşündüğünde gecenin bir yarısı, **bizi düştüğümüz aralıktan kurtaracak Rabbimizden istemenin adıdır...**

İstemenin samimiyetinin ispatlandığı şahitli zamandır. Tüm meleklerin, "insanın 'ol'maya' talip olmasına" şahit olmasıdır...

Sabah namazı, sırdır; sırrın, vaktin içinde gizlenmiş hâlidir.

Sabah namazı, darlığın aralığından var'lığa kapı aralamaktır...

“

Yük aldıkça, yükümüz alınacak...

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Yük olmak mı, almak mı?

"Gelin tanış olalım, işi kolay kılalım,
Sevelim sevilelim, dünya kimseye kalmaz!"

-Yunus Emre

İnsan hayatı boyunca birçok rolle başkalarının hayatında olur. Bazen bir insan bir insanın hayatında başka olur bazen de bir başka kalır ama hep olur başka insanın hayatında.

> "Sevdamızda ruhun bedenden ayrılması, sevdadan ayrılmasından daha az acı verir.

Şöyle tanıdığımız, hayatında olduğumuz insanlara bir bakalım. Hangi rol ve statülerle kimlerin hayatındayız ya da kimler hangi rol ve statülerle bizim hayatımızda? Zaten zor bir dünyada yaşıyoruz. Hayatımız onlarca olumsuzluklara rağmen ilerliyor ve çoğu zaman sığınacak limanlar arıyoruz, hayatımızda liman olacak insanlara. Arkadaşlıklarımız, dostluklarımız aslında her biri bir limandır. Kiminden yük alır, kimine yük veririz.

Hayatımızın limanında kimlere yük oluyoruz, kimlerden yük alıyoruz ya da bir başka bakışla kim hayatımıza yük oluyor, kim yükümüzü alıyor? Düşünmek, farkına varmak gerek. Tükeniyor muyuz, tüketiyor muyuz?

> "Ölüm, derdin dermanına vuslatıdır.

Yük olan değil, yük alan olmalıyız belki de. Belki de muhabbet eksikliğimiz bundandır. Hayatını bize liman yaparak bize sığınan insanların yükünü almalıyız. Belki de bir fırtınadan sonra gelmiştir sana. Bir de siz yük olmayın, derdini dinleyin, çare olun. Eğer iyi bir liman sahibi olursak açık denizlere açıldığımızda sığınacağımız limanlar da bizim yükümüzü alır.

> Benim dediğim senin dediğinle değişir de senin dediğin benim dediğimle değişmez.

Aslında yaşam da öyle değil midir?

Samimiyet ve empati değil midir? Bu iki ölçü insanı önce güzel bir kul, sonra etrafında sevilip sayılan önemli bir kişi hâline getirir. Bugün baş ağrılarımızın, umutsuzluklarımızın, mutsuzluklarımızın birçoğu empati yapamamak ve samimi olamamaktan gelir. Mesela en son hangi iletişimimiz empati ve samimiyetle oldu? Bazen severek bazen de sevmeyerek yük oluyoruz insanlara. Yük olurken de kendimize yük oluyoruz aslında. Çünkü bu etkileşim karşı tarafı yorduğu kadar kendimizi de aynı şekilde yoruyor. Hangi rol ve sıfatla sevdiklerimizin hayatında olursak olalım, bu roller onların sahipleri olduğumuz anlamına gelmemektedir çünkü gönül Allah'ın evidir. İncitmemek, kırmamak lazım. Çok sevmemiz, sıfatlarımız ve kankalıklarımız sevdiklerimize istediğimiz gibi davranacağımız anlamına gelmiyor.

> Sabah namazı, gece boyu açık denizde fırtınaya maruz kalmış bir geminin sığınacağı bir limandır.

Bizler, "Gönüller yapmaya geldik," diyen medeniyetin evlatlarıyız.

Biz, "bireyselcilik" anlayışıyla, "önce sen, sen önemlisin, önce senin mutluluğun, senin çıkarın..." anlayışıyla hayatı dayatan bir sistemin içerisinde yaşıyoruz ancak tüm yaşantısıyla bize örnek olan sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)'in hayatında bireyselciliği değil, ümmetçiliği görüyoruz. Efendimiz (s.a.v.)'in hayatının her aşamasında gönül kırmamayı, gönül almayı, empatiyi, samimiyeti, iyiliği görüyoruz. Öyle ki kendisine yapılan tüm kötülüklerde bile iyi davrandığı, "*Bilmiyorlardı, bilseler yapmazlardı,*" diyerek dua ettiğini okuyoruz.

> Kudüs, sevdanın vuslata açılan ilk penceresi...

"İman etmedikçe Cennet'e giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de tam iman etmiş olmazsınız. Size bir şey söyleyeyim ki onu yaptığınız takdirde birbirinizi seversiniz; Aranızda selâmı yayınız."

-Hz. Muhammed (s.a.v.)

Yük aldıkça yükümüz alınacak, yükümüz alındıkça rahatlayacağız ve yükümüzü alanı seveceğiz. Biz sevdikçe başkalarının yükünü alacak, aldığımız yükün sahibi bizi sevecek. Sevgi böyle bir şeydir, karşılıklı verilip alınan, ruhu doğrudan etkileyen, insanı iyi eden, şifa veren en güzel duygudur.

Yükümüzü alan bir detaydan daha bahsedecek olursak tüm yorgunlukların ardından yükümüzü alacak en güzel eylem namazdır. Her ne kadar bazıları namazı bir yük olarak görse de namaz; Allah'ın kullarına yükünü alması için verdiği bir ikramdır. Eğer namazı iyi okur ve anlarsak namazın bir dua olduğunu, Allah'ın huzurunda

> Değişim ancak düşüncelerimizi değiştirmekle başlar...

> İnsan, bazen gönlünde dinlendikleri ile yorulur...

bir duruş olduğu, günde beş defa kulu dizayn edip sıfırlayan, müminin miracı olarak bilinen çok tatlı bir ibadettir. Kılanın yük olarak görmediği sürece yükünü alan müthiş bir ferahlık aracıdır.

Sevdiklerimizin yükünü alan, yükümüzü namazla ferahlatan, sevdiklerimizin hayatında bir başka olduğumuz, onlara sevmelerimizle yük olmayan muhabbetlerde buluşmak dileğiyle. Tüm sevmeleri bize veren, tüm sevmelerle bize sevdayı hatırlatan sevdamızın Rabbine hamdolsun.

“

Yaratılan her varlık Allah'ı zikrediyor,
atom bile...

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Eşya ile aramızdaki bağ

Madde; elle tutulabilen, gözle görülebilen, bölünebilen, ağırlığı olan somut varlıklardır. Maddenin en küçük yapı taşı atomlardır. Atomlar belirli dizilimlerle bir araya gelerek maddeyi oluşturur. En küçük maddeler bir araya gelerek daha büyük eşyaları oluşturur.

> “Ruhun sıkıntısını ancak vahiy giderir zira ruh vahiyle vücut bulmuştur...

Bizler, ***“Eşyayı bile incitmeyin,”*** diyen bir medeniyetin çocuklarıyız aslında. Bu söz üzerinde biraz düşünecek olursak medeniyetimizin eşyaya yani maddeye verdiği önemi düşünebiliriz. Peki bu maddeye verilen önem neden? Cansız, ruhsuz olarak bildiğimiz eşyayı neden incitmemeliyiz? Eşyayı incitirsek ne olur? Eşya incinir mi? Bunu nereden bilir?

Mesela eşya deyince her birimizin çok sevdiği eşyalar vardır evimizde ya da yürümekten keyif aldığımız yollar, namaz kılmaktan keyif aldığımız seccade, ortamında bulunmaktan keyif aldığımız mekânlar. Bunların sayısı bu şekilde çoğaltılabilir.

> “Sözün tesiri, sözün hâl ile hemhâl olması kadardır...

Eşya ile aramızdaki oluşan bu bağın ardındaki sırrı biraz araştırınca eşyanın yani maddenin, yani onu oluşturan atomların aslında bir ruhu olduğunu, her bir atomun Allah’ı zikrettiğini yüce

> Sır, ilk'in ve son'un aralığında tam yol vuslata varmaktır...

kitabımız Kur'an-ı Kerim'den de öğrenebiliyoruz.

Cansız olarak bildiğimiz maddenin aslında hiç de cansız olmadığını, her daim o atomu var eden Rabbini zikrettiğini biliyoruz. Yine eşya ile aramızda kurduğumuz bağın, bizim ruhumuz ile maddenin ruhu arasında bir etkileşim olduğunu düşünüyorum. Ruhumuzun çok sevdiğimiz eşyalar ve mekânlarla bir etkileşime girdiğini hissetmek hiç de zor olmasa gerek. Yoksa bir bardağı diğer bardaklardan daha çok sevmemizin farkı, o bardağın atomları ile aramızdaki etkileşimin farklı olması değil midir aslında?

İşin doğrusu maddenin yani eşyanın bir ruhu olduğunu düşününce aklıma Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in hutbe okumak üzere üzerine çıktığı kütüğün ağlaması ve "*Bu dağ Uhud'dur. O bizi sever, biz de onu severiz.*" sözü geliyor.

Yolda yürürken bastığımız toprak, elimizdeki eşya, oturduğumuz koltuk, giydiğimiz ayakkabı bizden incinmemeli. Şimdi daha iyi anlıyoruz, "*Eşyayı bile incitmeyin,*" diyen ecdadımızın ne demek istediğini. Şimdi anlıyorum akan bir ırmaktan bile abdest alırken suyu israf etmeyen Peygamberimiz (a.s.)'i. Çünkü incittiğimiz, cansız olduğunu düşündüğümüz o eşyalar; ağzımın mühürlendiği o gün geldiğinde bize şahitlik yapacaktır.

> Kasım'da Aralık'a değil şiir yazmak, kitap yazmak, aralığında kaldığın hakikat sevdanın ta kendisidir...

"Kâinatta hiçbir şey yoktur ki hamd ile Allah'ı tesbih etmesin, O'nu anmasın, O'na dua etmesin

fakat siz onların bu tesbihlerini, zikirlerini, dualarını fark etmiyorsunuz."

(İsra, 17/44)

Yaratılıp yoktan var edilen her maddenin, her zerrenin Allah'ı zikrettiği şu dünyada irade sahibi olan biz insanlar neden Allah'ı zikretmeyiz? Allah'ı zikreden, eşyayı anlayan, hiçbir canlıyı incitmeyen kullardan olmak duasıyla...

“

Tanımak, sevmektir.
Allah'ı ne kadar tanır isek o kadar severiz.

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Rabbimizi düşünüyor muyuz?

Allah-u Ekber, yani en büyük olan, yücelerin yücesi, tüm varlıkların sahibi, yegâne güç koyucu ve hikmet sahibi...

"Ol," deyince olduran, gönüllerimizi sevgisi ile dolduran, yüce Allah'ın 99 adıyla...

"Allah" ne güzel kelam, kalplerin ritmini değiştiren, adıyla gönüllere huzur veren tüm görmelerin ve işitmelerin sahibi. Allah, hayatımızın neresinde? Sabahında mı, akşamında mı, hastalığında mı, çaresizliğimizin olduğu yerde mi? Yoksa yalnızca başımız dara düştüğünde hatırladığımız bir varlık mı? Öyle ki Allah, **"*Ben kulumun kalbi ile kendisi arasındayım,*"** diyor. Yani kalbimizden, şah damarımızdan daha yakın bir varlık.

> "Mana elbisesini giymemiş her madde, soğuk ve anlamsız olduğu gibi iyi niyet elbisesini giymemiş her amel de boş ve anlamsızdır.

"Bu kadar yakın olan bir varlığa neden bu kadar uzağız?" diye sormadan, düşünmeden edemiyor insan. Bizi yarattığından, bize sonsuz nimet verdiğinden hiç şüphemiz olmadığı hâlde neden hayatımızın merkezine koyamıyoruz. Başımıza bir musibet geldiğinde, istemediğimiz gelişmeler olduğunda neden suçu Allah'a atarız? Ama bir başarı, güzellik, mutluluk varsa aklımıza bile gelmez.

> "Her gemi demir attığı limanların izlerini taşır...

Öyle ki bazen mutlu, güzel gelişmelerde, **"Allah bozmasın..."** diye dua edecek kadar bile ne dediğimiz, bilmeyiz. Allah neden bozsun ki? Allah güzel olan bir şeyi bozar mı? Allah yıkmaz, Allah hayırlısını eyler, daha hayırlısını getirir ancak. "Allah bozmasın," demek yerine "Allah korusun, maşallah" demek daha evladır zira Allah değil, şeytan bozar.

> Biz "yoldaş" olduklarımızı yolda bırakmayız da "yolcu" olanlar ineceği durağı iyi bilir...

Allah'ı tanımıyoruz

Tanımak, sevmektir. Allah'ı ne kadar tanırsak o kadar severiz. Tanımadığımız için hayatımızın merkezine alamıyoruz. Bugün Allah'ı tanımanın en önemli belirtisi namazdır çünkü kulun Allah'la ilk diyaloğu namazla başlar. Sonra hayatımızın her anında olduğu bilincini asla unutmamalıyız ve en önemlisi bir güzellik, ikram, mutluluk varsa bunu Allah'ın bize verdiğini, ortada bir kötülük, eksik varsa onun da bizden kaynaklandığını unutmamalıyız.

"İnsan sevdiğini anar, andığını sever," der büyüklerimiz. Allah'ı konuşmamız, Allah'ı gündem etmemiz sevmemizin en büyük belirtisidir. Mesela soruyorum size, **"En son Allah'ı ne zaman konuştunuz?"** Öyle ki bu sorunun cevabını vermek çok zor. Aslında kıldığımız namazlarda okuduğumuz sureler Allah ile konuşmanın alametidir. Ancak biz orada bile O'nunla konuştuğumuzu bilmiyoruz. Belki de ne konuştuğumuzu bilmediğimiz için işlemiyor kıldığımız namazlar içimize. İnsanın sevdiğiyle muhabbet etmesi, sevdiğinden bahsetmesi insanı mutlu eder, huzurlu kılar. O yüzden insan sevdikleriyle çok vakit geçirmek ister.

Namaz, duanın kendisidir

"Allah ile vakit geçirmek..." Kulağa hoş gelen, efsane huzur veren hakikat. İnsan yanında Allah olunca denizin üzerinde yürüyeceğini sanır.

Ki denizin üzerinde yürüyenler olmadı mı?

Yol bittiğinde deniz ikiye ayrılıp yol olmadı mı?

> "İnsan bir aralığı memleket kabul edebilir...
> Adı "aralık" olsa da mevsim hep bahardır...

Bunların hepsi Allah'a olan sevgi, muhabbet ve teslimiyetin etkisiydi. Gelin dostlar, hayatımızın merkezine Rabbimizi koyalım. Hayatımızın arasında namazı değil de namazların arasında hayatımızı yaşayalım. Rabbimizi sevecek, hatırlayacak, anacak şekilde dizayn edelim hayatımızı. Mesela sabah yataktan kalktığımızda, "Bismillah," diyelim. Ama burada, "Allah'ın adıyla ve Ya Rabbi senin izninle..." dediğimizi bilerek diyelim. Namaz kılan insanlar bile Allah'ı tam anlamıyla tanıyamıyor. Namazın bir dua olduğunu, Allah'a arz makamı olduğunu bilmediğimiz için lezzet alamıyoruz.

Yaptığımız her güzel işi Allah'tan bilir, **"Ben yapmadım, Allah yaptırdı.**" anlayışını iliklerimize kadar hissedersek Allah'ı tanır ve severiz. **İnsan neyi en çok düşünürse ona dönüşür**.

Düşünün, düşünün, düşünün.

Allah'ı düşünün. İnsanın yaşaması, yürümesi, koşması, konuşması, sevmesi, görmesi hepsi mükemmel bir mucize. Bunu en iyi bunların eksikliği olanlar bilir. Biz doğuştan sahip olduğumuz nimetlerin maalesef farkında değiliz. Bu nimetlerin hepsi Rabbimizin bize ikramıdır, bizlere lütfudur.

> Namaz, yaşamı anlamanın şahitliğidir. "Ben yaşama amacımı anladım," demektir namaz...

Bunun karşılığında bizden yalnızca beklediği kulluktur. Kendisini tanımamız, bilmemizdir.

O kadar merhamet sahibidir ki bizim yarım kulluğumuza bile rahmet ve merhamet nazarıyla bakıyor çünkü Allah kullarını çok sever. Çok sevdiğinin belirtisidir gönderdiği vahiy ve peygamberler. Düşünsenize bize değer vermiş ve bize bizden olan birini peygamber olarak göndermiş Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.), alemlerin en sevgilisi. Rabbim bir insan olan peygamberini vahiy yoluyla bilgilendirmiş ve yapacağımız kulluğu kendisine göstermiş. Yani her şey apaçık ortada ve çok kolay.

Şimdi gözlerimizi bir süre kapatalım, Rabbimizi düşünelim, adını analım, "Allah-hu," diyelim diyebileceğimiz kadar. Her gün Allah'ı anlatan, O'nun konuşulduğu ortamlarda zaman geçirelim. İnanın hayatında Allah olanın, Allah'ı tanıyanın, Allah'ı bilenin sırtı yere gelmez.

Bir dua ile yazımı sonlandırıyorum.

"Ya Rabbi,

Bizi sensiz bırakma, bizi namazsız, duasız bırakma.

Kendine el açıp huzuruna duran, sana dua edebilen, edilen duaları kabul olan kullarından eyle.

Gönlümüzü, yüzümüzü, kalbimizi hep sana çevir.

Bizleri istikametinde bir an dahi olsun ayırma.

Bizi doğru yola ilet, kendilerine nimet verdiklerinin yoluna ilet.

Sensin bizim sahibimiz, bizi senden başka kapılara mahkûm etme.

Ya Rabbi biz aciziz, aciz olmayan sensin.

Bizlere acı, bizleri bağışla, bizi bir an dahi olsun sensiz bırakma... Âmin"

“

Hayatımızın arasında namazı değil de namazların arasında hayatımızı yaşayalım.

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Kudüs çekiyor içim...

Şu aralar Kudüs çekiyor içim,

Hiç çekmediği kadar; acıta acıta, kanata kanata.

Kokusu kilometrelerce uzaktan tütüyor burnuma, Sanki daha önce görmüşçesine.

Şu aralar Kudüs çekiyor içim,

Yüreğim kavrula kavrula, közlenmiş ama küle Dönüşemeyen bitmeyen bir yangın misali...

***

Ey Kudüs! Sen nasıl bir sevdasın ki

Tüm yollar sana çıkıyor, tüm yönler sana bakıyor, Tüm anlar seni yaşatıyor.

Sen; âlemlerin sevgilisi, sevdanın mimarının Rabbine yükseldiği yersin.

Bu âlemden vuslata açılan ilk kapısın.

Sen ki sevdanın sahibine kavuştuğu ilk kapısın.

Sen ki göğün vuslata açılan penceresisin...

***

Ey Nazlı Kudüs! Ruhumu dirilten özlemim, Yüreğim, yangınım.

Her an kıyamında olduğum ilk kıblem.

Ey Kudüs gibi mahzun, nazlı, hüzünlü yanım!

Bir gün kavuşursak vuslata erer miyiz?
Âlemlerin sevgilisinin Rabbine ulaştığı o kutlu mekânda
Sabır bizi vuslata erdirir mi?

***

Ya Rab!
Bizi yeryüzünden sana açılan kapılara kavuştur,
Açılsın göğe kapıların tekrar, bitsin bu sürgünümüz!
Bizi Mescid-i Aksa'ya kabul et, huzurunda şahit et!
Bizi Mescid-i Nebevî'ye kabul et, huzurunda şahit et!
Bizi sana kabul et, huzurunda şahit et!..

“

Beden tat ile tatmin oluyor da ruh lezzet arıyor.

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Hayatın tadı ve lezzeti

Hayatımız boyunca belki çok sık kullandığımız kavramdır, tat ve lezzet. Belki çoğu zaman aynı anlamda olduğunu düşünür, birbirinin yerine kullanabiliriz. TDK'de tat ve lezzet her ne kadar ağız yoluyla alınan his olarak bilinse de bu konuya farklı bir bakış getirmek istiyorum.

> “Gözlerimde gözlerin kaldığından beri her yer sen görünüyor...

Lezzet duygusu bana biraz daha hikmeti, teslimiyeti anımsatıyor. Yaptığın bir işte, hissettiğin duyguda aldığın manevi huzur, ruhun aldığı hissi hatırlatıyor. Mesela bir yemek güzel yapıldığında, tuzu ve yağı tam olduğunda bile bazen deriz ya, “*Bu yemekte bir şey eksik, tam olarak ne anlamadım,*” diye. İşte o yemeğin lezzetinde bir eksik vardır. Yapılırken besmele ile başlamamak lezzeti etkileyeceği gibi yapan kişinin istemeyerek ya da sevmeyerek yapması da yemeğin lezzetini doğrudan etkileyebilir.

> “İnanç, yaşamın çimentosudur. İnanç ortadan kalkınca yaşam bir anda anlamsızlaşıyor.

Gelelim hayatımızın tat ve lezzet durumuna. Görmediğimiz, gitmediğimiz bir yere gezmeye gitmek çok güzel ve tatlıdır ama içinde sevdiğinle gitmek o tada lezzet katar. Bir çikolata tatlıdır ama onu hayatına lezzet katan biri ile

> Bazı yollar başlangıçtır, milattır... Alıp götürür seni, kalmak istemediğin yorgunluklardan, hasretlerden...

yemek o çikolataya lezzet katar. Lezzet, hayata anlam katar aslında. Hayatın tadını ararken lezzetini kaçırdığımız için belki de ağzımızın tadı sıkça bozuluyor. Belki de lezzetin peşine düşsek tat kendiliğinden gelecek.

Sosyokültürel ve ekonomik seviyemiz olumsuz ise yağsız, tuzsuz yemek gibi tatsız olur diyebiliriz. Ancak her şey yolundaysa para var, imkân var, iş var ancak hâlâ ruhun alacağı tat noktasında bir eksiklik varsa acaba bunun nedeni nedir? Burayı iyi sorgulamak lazım?

Hayatımız boyunca yediğimiz yemeğin, yaşadığımız hayatın daha fazla madde yönüne yani ağızla alınan tat yönüyle ilgilendiğimiz için maalesef asıl hikmet olan lezzeti kaçırıyoruz. Hatta lezzeti düşünmeden, **"Hayatımızda tat olsun, yeter,"** diyoruz. Ancak yemek örneğinde olduğu gibi ruhun lezzete de ihtiyacı var.

> Eğer seni düşünmek duaya geçiyorsa sen benim her daim duamsın... Dua ile, duam ile...

Beden tat ile tatmin oluyor da ruh lezzet arıyor. Ruhun lezzeti hissetmesi gerekiyor. Lezzeti hissetmeyen ruh bir süre sonra aç kalıyor ve bitkin düşüyor.

Ruhun lezzeti; teslimiyettir, sevgidir, merhamettir, Allah'a aitliktir. Ne yapıyorsak yapalım içinde Allah olmasıdır. Yaptığımız yemeğe "Allah" ile başlanmasıdır. Yediğimiz yemeğe besmele ile başlamaktır lezzetin başı.

Lezzet;

Bir iş yapıyorsan o işi en güzel şekilde Allah'ın adıyla yapma gayretidir.

Yağmur duasına giderken şemsiye almaktır.

Allah Resulünün (s.a.v.) bir sünnetini sırf o yaptı diye aynısını yapmaktır.

Allah için Allah'ın huzurunda O'na dua ettiğini bilerek kıyamda saatlerce durmaktır.

> "Düşlediklerimiz gözden düşerse iyi de gözden ya gönüle düşerse... Daha da kötüsü gönülden düşmesi...

Vicdanların huzurlu olmasıdır. Maddesel olarak her işin yolunda olmasına rağmen manen eksik hissetmemektir...

Hayatımızın her alanına lezzet katan teslimiyetler, inançlar katalım. Hayatımıza lezzet katan dostlar, arkadaşlıklar katalım. Sevdiklerimizle yemek yemenin, ortak bir şeyler yapmanın tadı başkadır ama bazı insanlarla bir şeyler yapmanın lezzeti ise bambaşkadır. Lezzet öyle bir şeydir ki yürüdüğün yolda arkadaşın özelse muhabbetinize teslim olmuşsanız yol bile yormaz.

Sevdiklerimizin hayatımıza lezzet katmasına, olacak teslimiyet ve samimiyetlerde buluşmak dileğiyle. Ruhumuzu sırrın lezzeti ile doyuran Rabbimize hamdolsun.

“

Sen, tüm çağları aydınlatan Kur’an’ın muhatabı ve kuşağısın unutma!

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Her şey bizimle başlar

Genç kardeşim bu mesajlar doğrudan sana...

Sen Rabbinin müjdesisin!

Rızkı O'nun tarafından garanti altına alınmış en kıymetli kulusun.

İstediğin okulda okuyabilir, istediğin mesleği yapabilirsin.

Sen çok değerlisin, özelsin ve kıymetlisin...

Ama bunlar yetmez. Sana **"şahsiyet"** lazım **Unutma**!

Unutma!

Sanal alemin "sanal gençliği" olma!

Sana dayatılan "asosyal rollerin" parçası olma,

Sanal da olsa şahit olduğun her şeyle senin Yaradan'a karşı sorumlu olduğunu.

Kardeşim,

İnsan hayal ettiği kadar büyüktür, hayallerinizi sonsuzluğa taşıyın...

Dertlenin, bir derdiniz varsa eğer pes etmezsiniz.

Sadık ve istikamet sahibi olun.

Biz, uzun yol yürüyüşlerinin çocuklarıyız!

Şükrünüzü artırın, çokça şükredin.

Hayat boyu galip olmak yoktur bazen mağlup da olacağız ama yerimizden kalkıp yeniden yürüyeceğiz...

Bir işin olmazı yerine nasıl olur onu konuş...

Unutma!

Yapacağın işlerde cesaretli ol, bas ve yürü...

Çünkü sen "Korkma!" diye başlayan İstiklal Marşımızın muhatabısın.

Atılgan ol çünkü gelecek atılgan ve cesaretli olanların üzerinden yükselecek...

Anadolu coğrafyasını, Kudüs'ü iyi tanı. Kudüs senin kıble davandır, sakın hafife alma!

Ümmet coğrafyasını iyi tanı, sen bu ümmetin bir parçasısın!

Bu topraklarda yaşıyorsan yatamazsın...

Bu topraklarda bin yıldır verdiğimiz mücadeleyi sakın unutma!

Genç adam!

Birileri seni kullanmaya, yönetmeye çalışıyor ve çalışacak.

Yönetilmeye değil, yönetmeye talip olman gerektiğini sakın aklından çıkarma!

Gençliği dört tekerlekli araba gibi düşün!

"İnanç, Çalışmak, Fedakârlık ve Heyecan" tekerleri, bunların dördü aynı anda hareket etmediği sürece araba hareket etmez, unutma!

Zihninin mankurtlaşmasına müsaade etme!

Rabbinle aranı iyi tut!

Vücut ritmini namaza ayarla.

"Kimsenin işine karışma," diye bir şey yok. Milyonlarca insan seni şerre davet ediyor, bu toplumda hayra davet eden olmayı unutma!

> "Size, "Eksik olmayın," diyenlere fazla olmayın ki eksik kalmayasınız...

Cennete giden yolların, Allah'ın mescitlerinden geçtiğini unutma!

Kendini hiçbir kalıba sokma!

Seni X, Y, Z kuşağı olarak gruplandırmaya çalışanları iyi tanı ve asla unutma!

Allah kadın ve erkeği en güzel şekilde yarattı, sakın unutma!

Tarihini iyi oku, bugünü iyi anla ve geleceğe odaklan...

Sakın unutma!

Sen, tüm çağları aydınlatan Kur'an'ın muhatabı ve kuşağısın!

Kendini bil, kendini ara, kendini bul!

Ve sakın unutma ***her şey bizimle başlar...***"

Neden önce Kudüs?

Kudüs; ümmetin kanayan yarası, her Müslümanın sınav kâğıdı...

> “Kör bir sokak lambasının karanlık yüzü gibi gönlüm. Bir yanım aydınlık, sensiz yanım karanlık...

Allah nasip ederse Kudüs ziyareti planlıyoruz. Allah'ın mübarek kıldığı üç mescitten biri olan Mescid-i Aksa'yı içinde barından, Hz. Ömer'in sevdası olan kutlu şehre yolculuk yapacağız nasipse. Bu süreçte etrafımızdaki insanlara Kudüs planımızdan bahsedince birçok yerden ortak sesler yükseldiğine şahit oluyoruz:

"Kudüs'e gideceğinize Umre'ye gitsenize."

"Oralar tehlikeli değil mi?" gibi içimizi acıtan birçok cümle duyduk.

Müslümanlar Kudüs'ü, Mescid-i Aksa'yı maalesef hiç anlamamıştı. Önceki yazılarımızda belirttiğimiz gibi Kudüs, aslında İslam ile insanı birleştiren bir ruhtu ama maalesef günümüz Müslümanları Kudüs'e sadece işgal altında olan bir şehir olarak bakıyordu.

Kudüs ziyaretimizin sebeplerine gelecek olursak şahsen gerçekten Kudüs'ü nasipse Umre ziyaretinden önce görmek istiyorum. Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in mübarek mescitlerini de Rabbim bir gün görmeyi bize nasip etsin inşallah. Ancak bugün ilk kıblemiz, Müslümanların ilk göz ağrı;

> Ve gün yine gece olur; sana uyur, sana uyanırım...

> Bazı düşüncelerle uyunur, O'nunla uyanılır, O'nunla şükredilir, O'nunla gülünür... Aldığın her nefeste hissedilir...

mahzun, mazlum Aksa'yı görmeyi arzuluyorum. Bir benzetme yapacak olursak Kudüs'ü, yetim bir aile gibi düşünebiliriz. Mahzun, boynu bükük, hüzünlü ve garip ama Mekke ve Medine tüm Müslümanlar tarafından her fırsatta gidilen, zaten Müslümanlarda olan, garip olmayan -başka bir konuda yazılabilir- kutlu mekânlar. Şimdi teşbihte hata olmasın ama ilk yetim ve garip olan aileye mi ziyarete gidersiniz yoksa herkesin bildiği, ziyaret ettiği aileye mi ziyarete gidersiniz?

İçimizi kilometrelerce uzaklıktan acıtan, nazlı ve mahzun olan Mescid-i Aksa'yı gündemimize alalım. Bugün belki Aksa'nın mahzunluğu ve garipliği Müslümanların onu tam manada anlamamasındandır. Müslümanların ilk kıblesini, miracın başlangıç noktasını tam anlayamamasındandır. **Bugün belki de işgalin sebebi bizim duyarsızlığımızdır.**

Her Müslüman Kudüs'ü iyi okumalı, iyi anlamalı ve mutlaka ziyareti gündemine almalı. Bir kere de toplumca herkes tarafından kabul edilen ilkeler ve bakışlar yerine olayların manalarına bakmalıyız. Bugün, *"Kudüs'e gideceğine Umre'ye git,"* demek, *"Oralar tehlikeli değil mi?"* demek en hafif yorumu ile Kudüs'ü, Allah'ın mübarek kıldığı üç mescitten biri olan Mescid-i Aksa'yı, Zeytindağı'nı hiç anlamamış olmak demektir.

Şimdi Kudüs zamanı.

Şimdi yolların, sevdanın Rahman'a açılan penceresi Mescid-i Aksa'yı anlama zamanı.

Şimdi ecdadımızın hâkim olduğu toprakları yeniden anlayıp sarılma zamanı.

Şimdi, ey nazlı Kudüs'ün ruhlarımızı yeniden diriltme zamanı!..

> "Değil adına, hecelerine; değil hecelerine, harflerine bile sevdalandığım... Sen bu yüreğin her zerresinde hece hece dolaşan sırsın...

Aynası iştir kişinin, lafa bakılmaz.

"O, hanginizin amelinin daha güzel olacağı konusunda sizi imtihan için henüz arşı su üstündeyken gökleri ve yeri altı gün içinde -altı evrede- yaratandır." **Hûd Suresi** 7. Ayet

"O, hanginizin daha güzel amel yapacağını sınamak için ölümü ve hayatı yaratandır. O; mutlak güç sahibidir, çok bağışlayandır." **Mülk Suresi** 2. Ayet

> "Yüreğinden hissettiğin sevdalarda mesafeler yoktur cancağızım... Mesafeler sevdalarda değil, zihinlerdedir...

Çok meşhur bir atasözü ile başlamak istiyorum. "*Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz...*" Atalarımız ne güzel özetlemiş aslında insanın bu dünyadaki görevini.

İnsan; ana rahmine düştüğü andan itibaren bir telaşe ile doğan, büyüyen, yaşayan ve göçen bir varlık. Dünya misafirhanesinin akıl ve sorumluluk sahibi, konuğu. Akıl ve irade sahibi olarak Allah bizden tam da kullanma kılavuzumuz olan kitabımızda da belirttiği gibi **iyi amel, iyi işler bekliyor...**

> "Bazen her şeyin eksilmesi için "tek eksik" yeter...

Varlığın yegâne sahibi, bizim iyi işlerde -hayırda birbirimizle olan yarışımızı görmek istiyor. İyi amellerde, iyi işlerde geçirdiğimiz zamanın artmasını istiyor. Hatta atalarımızın dediği gibi; insanın işlerine bakılır, laflarına değil. İşi insanın aynasıdır.

> Mesele seçenek değil, öncelik olmakta...

Aynada ne görüyoruz?

Yoğun bir hengâmenin içerisinde koşturup gidiyoruz şu hayatta. Çoğu zaman "iyi amel" detayı aklımıza bile gelmiyor. İnsan, alışkanlıkları ve çevresinden öğrendikleriyle yaşıyor şu hayatı. Doğru alışkanlık ve doğru çevre sahibi olanlar bu konuda biraz daha şanslı olabilir ancak "iyi iş ve amele" uygun olmayan alışkanlık ve çevrelerle yaşamayanlar savrulup gidiyor dünya misafirhanesinde.

Şimdi özel bir aracınızla seyahat ettiğinizi düşünün ve uzun bir yolculuktan sonra bir istasyonda ihtiyaç molası verdiniz. Orada verdiğiniz molada o tesisle ilgili büyük planlar mı yapar mısınız yoksa ihtiyacınızı giderir ve yola devam mı edersiniz? İşte insan bu küçücük molada olduğu gibi aslında tam olarak da dünya hayatında böyle olması gerekmiyor mu? Aynanın karşısında gördüğümüzün aslında bedenimiz değil, yaptığımız işlerin olduğunun farkında olmalıyız zira aynanın karşısında gördüğümüz madde bir gün toprak olup bizi terk edecek ancak ardındaki mana bizimle yaptığımız işlerin karşılığını alacağımız o kutlu güne gelecek.

Yazının girişinde de belirttiğim gibi Allah, Mülk ve Hûd surelerinde ölüm ve hayatı tam olarak da bizim dünyadaki iyi işler, iyi ameller yapmamız için yaratmış.

Şimdi bir kez daha başımızı iki elimizin arasına alalım ve "İyi işler yapıyor muyuz, iyi işlerde yarışıyor muyuz?" diye düşünelim.

“

Güneş’in her turunda öğütülüyor,
sona bir adım yaklaşıyor insan...

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Büyük bir değirmen taşı; Güneş

"Üzerimize doğan Güneş bir gün batmayacak..."

> Belki de hayır beklenenin gelmemesindeydi...

İnsan gün doğumu ile her gün kendisine yeniden verilen güne uyanır. Bazen zor bazen huzurlu günlere uyanırız. Bu uyanmalarla geçer ömrümüz. Hani bir söz vardır, **"İnsan, kendi cenazesine yetişmek için çabalar durur..."**

Seher vaktini çok seven birisi olarak gün doğumu hep dikkatimi çekmiştir. Güneş'in doğuşu benim açımdan bir mucizedir. Karanlığı yarıp aydınlatan, geceyi gündüze kavuşturan bir ışık topu. Genelde yazılarımı bu zamanlarda yazmaya gayret ederim. Hatta öyle ki seher vakti muhabbetlerimizin gün doğumu ile dünyalık muhabbetlere dönüştüğüne de çok şahit olmuşumdur. O sabah namazı sonrası gün doğumuna kadar içilen çorbayla edilen muhabbetlerden bahsediyorum. Gün doğduğu anda başlıyor dünya telaşı. İşe, okula ve gün içinde yaptığımız planlara yetişme çabası...

Güneş'i hep bir değirmen taşına benzetirim. Kocaman bir değirmen taşı düşünün, buğdayı ezerek öğüten. Güneş de aslında öyle bir şey, her sabah üzerimize doğuyor ve yükselerek üzerimizden geçip batıyor. Her geçişi gençliğimizden, ömrümüzden, bize tanımlanan zamandan bir gün

> Namaz, amellerimizin yükünü azaltan bir ferahlıktır...

> Namaz, Rabbinin kuluna verdiği mükâfattır. Dileyene verir, dilediğini kabul eder...

götürüyor. İnsan, Güneş'in her doğumuyla öğütülüyor. Bu da bizi vuslata bir gün daha yaklaştırıyor.

Güneş öğütür, Ay imar eder...

Söz Güneş'ten edilince Ay'dan da bahsetmeden olmaz. Güneş'i değirmen taşına benzetirsek Ay'ı da insanı dinlendiren, ferahlatan, imar eden olarak düşünebiliriz. Allah; geceyi insan dinlensin, şarj olsun, imar olsun diye yaratmıştır. Günün yorgunluğu ve hüznü genelde gece çöker insanın üzerine. Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in, **"Allah, hüzünlü kalbi sever..."** sözü Allah'ın o kalplerde bulunduğunun, imar ettiğinin delilidir.

Güneş ve Ay, insanın yeryüzündeki görevini tamamlatmak için görevlendirilmiş üzerine yemin edilen iki yıldız. Yeryüzünde yaratılan her şeyin insanın hizmetinde olduğunu ve var olmasının bir amacı olduğunu iyi düşünmeliyiz.

Her sabah üzerimize doğan Güneş'in bize bir mesajı olduğunu iyi okumalıyız.

Güneş'in her doğuşunun bir umut olduğunu, her bir turunda tükendiğimizi, sonun başlangıcına bir adım daha attığımızın farkında olmak gerek.

Bir gün üzerimize Güneş'in doğmayacağını, doğsa da batmayacağını hep hatırda tutmalıyız.

Ay ve Güneş'in oluşturduğu zamanı, zamanın sahibine ayırmamız gerektiğini iyi anlamalıyız.

Gündüzün ardından geceyi, gecenin karanlığından gündüzü doğuran, bizlere rızık veren, Ay ve Güneş ve bu ikisini oluşturduğu zamanın Rabbine ne kadar şükretsek azdır. Büyük bir değirmen taşına benzettiğimiz Güneş'in üzerimize doğduğu ve battığı zaman dilimini çok iyi değerlendirelim.

Madem öğütülüyoruz neden Allah'a kul olmayalım? Madem öğütülmenin sonunda Allah'a kavuşacağız, kavuşmanın hakkını verelim.

“

İnsanın kalitesini, hayallerinin kalitesi ve buna ulaşma gayreti belirler.

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Hayallerimiz kadarız!

"Ya ben İstanbul'u alırım ya İstanbul beni!"
-Fatih Sultan Mehmet Han

İnsan; hayalleri ve planları olan, onlara ulaşmak için çabalayan bir varlıktır. Her insan aslında hayali kadardır, insanı hedefine gitmesine katkı sağlayan önemli gerçeklerden biridir hayalleri.

Hayal kurmak bir insanın sahip olduğu en güzel meziyetlerdendir. Yarın sabaha uyanmak bile hayaldir çünkü umuttur, yaşama belirtisidir. Hayalini dahi kuramadığımız umutların belki kıymetini anlamayabiliriz.

Bir Müslümanın en büyük hayali **Allah'ın gönlünü kazanmak** olmalı. Burada rızasını kazanmaktır desek daha doğru olur aslında. Ancak "gönül" daha heyecan verici, daha bizden duruyor. Hayalleri, Allah'ın gönlünü kazanmak olanın hakikati günün sonunda Allah'ın gönlünü kazanmak olur. Tabii Allah en iyisini bilir...

> "Beden tat ile tatmin olur da ruh lezzet arar... Lezzeti hissetmeyen ruh, bir süre sonra aç kalır ve bitkin düşer...

Hayal kurmayı plan yapmak ile karıştırmamak gerek. Mesela "ev almak", "güzel bir araba sahibi olma" hayal kapsamına değil, plan kapsamına girer. Planlar daha çok nesnel, maddesel olduğu gibi hayaller biraz daha

> Cennete gitmenin abdesti, namazdır...

mana, ruh anlamında oluyor. Hayaller aslında ekonomik ve sosyokültürel şartlarla ilgisi olmayan, insanın zihin ve düşünme gücüyle ilgisi olan, insana değer katan bir kavramdır.

Mesela, "bir başarıya ulaşmak, şahsiyetine değer katmak, bir alanda uzmanlaşmak..." bu örnekler sayısız çoğaltılabilir. **Ulaşıldığında kişiye değer katacak kavuşmaların hayalleri çok değerlidir.**

Bugün **Kudüs'ün özgürlüğünü hayal etmek ya da daha adil bir dünya için bir şeyler yapmayı hayal etmek** çok büyük ve sorumluluğun farkında olunan bir hayaldir. Bu hayali kurmak ve bu eylemi düşünmek büyük bir sorumluluk, bilinç, birikim hatta sağlam bir inanç gerektirir.

Ülkemizin yerli ve milli savunma sanayilerinden SİHA'ların mimarı Selçuk Bayraktar ve ailesinin **bir uçak fabrikası kurmak** gibi bir planı olmasaydı bugün belki bu katma değer ve başarıyı yakalayamayacaktı. Ancak ülkeleri ve dünya mazlumları için bir hayal kurdular ve hayalleri için çabaladılar, gayret ettiler, önlerine gelen engelleri bir bir aştılar, azimle çalıştılar ve bugün Dünya Savunma Sanayi literatürünü değiştirdiler. Dünyanın en değerli teknolojilerini ürettiler ve birçok gence TEKNOFEST gibi projelerle vizyon kazandırdılar. Bir zamanlar kurduğu hayaller yüz binlerce gencin hayali oldu.

"İnsanın kalitesini, hayallerinin kalitesi ve buna ulaşma gayreti belirler."

Hayaller, insanın kader çizgisinde, doğru yollarda ilerlemek için kullanılan en önemli duygudur. Hayalleriniz olsun, hayallerinizi kimseye hiçbir şeyin karşılığında satmayın. Her

gün yeni bir hayal ekleyin gününüze ve buna ulaşmak için gayret edin.

"Hayallerle beslenmiş planlar daha büyük hayaller kurmamıza yol açacaktır."

> Sözün tesiri, sözün hâl ile hemhâl olması kadardır...

En büyük hayali Allah'ın gönlünü kazanmak olan, bu dünyanın geçici planlarının aralığından sonsuzluğa vuslat hayaline geçen sevdalara selam olsun...

“

Allah, tüm kullarını bir yerde istihdam etmek üzere yaratır ve istihdam ettiği nimetler üzerine de imtihan eder.

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Maddenin ardındaki mana; ihsan

"Sizden biri bir iş yaptığında onu en güzel bir şekilde yapsın. Yüce Allah, yaptığınız işi sağlam ve iyi yapmanızdan hoşnut olur."

-Hz. Muhammed (s.a.v.)

İhsan, Allah'ı görüyormuş gibi yaşamaktır zira Allah zaten bizi en iyi şekilde görendir. Görmek, karşılıklı olursa manaya yani ihsana bürünür. İhsan kavramı adı gibi nahif bir kavram. Hayatı en güzel şekilde anlamaya, yaşamaya sebep olur. Maddenin ardındaki manayı ve hikmeti anlamamıza, işlerimizden keyif almamıza sebep olur.

İhsanı gündelik hayata indirgeyecek olursak yaptığımız işleri en güzel şekilde yapma sanatıdır. Hz. Ali'nin, "**İnsanlar, işlerini ihsanla yapmalarına göre değer kazanır**." sözü ihsanın insana kattığı değeri bir kez daha gösteriyor.

Allah, tüm kullarını bir yerde istihdam etmek üzere yaratır ve istihdam ettiği nimetler üzerine de hesaba çekecektir. Buradaki **istihdam aslında tam olarak da bugün bulunduğumuz noktalardır.** Kimimiz öğretmen, esnaf, öğrenci ya da kimimiz anne, baba, evlat. Adımızın başında hangi sıfatlar varsa bugün Rabbimin istihdam noktasıdır ve bugün

> "Yük bizim, sevdamız yükümüzedir. Yüreğe yük gerek, yüke sevda gerek. Sevdasız yürek, et parçası...

> Sevda yoluna girdiğimden beri tüm başka yollar çıkmaz sokak. Sırrının çıkmazında varoluşuna sevdalıyım...

bu noktalarda yaptığımız işlerin en iyisini yapmaktır ihsan.

İhsan; Allah için Allah'ı görüyormuşçasına yaşamak, Peygamber Efendimiz için onun tebliğ ettiği her hakikate uygun yaşamak olduğu gibi anne-baba içinse onların rızası için yaşamaktır. İnsan için ise her insanın başka bir insana bir imtihan olduğu hakikatini anlamaktır. Karşımıza çıkan her insan, yolda muhatap olduğumuz her insan bizim imtihanımızdır. Bunun farkına varmak, bunun hikmetini anlamak ihsandır.

İhsan, Efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)'in mezarcıya, ***"Olmamış, kazdığınız mezarı düzeltin. Sizden biri bir iş yaptığında onu en güzel bir şekilde yapsın. Yüce Allah, yaptığınız işi sağlam ve iyi yapmanızdan hoşnut olur. Gerçi mezarın böyle olması ölüye ne bir zarar verir, düzgün olması da ne bir fayda sağlar ama görenler düzgün değilse bundan rahatsız olurlar."*** sözü ile daha iyi bir anlam kazanıyor.

Gelin, ihsanın manasını iyi idrak edelim ve hayatımızın içinde yaşadığımız tüm olayların ardındaki manayı anlamaya gayret edelim çünkü bizim, hayatı boyunca yaptığı her işin hakkını veren bir peygamberimiz var, bir de ona ümmet olma iddiasında olan biz varız.

Hani dedik ya ihsan, insana değer katar. İhsan; insana takvayı öğretir, infak etmeyi öğretir, öfkeye hâkim olmayı ve sabırlı olmayı öğretir. Her türlü aşırılıktan sakınmayı, doğru işlerde kararlı olmayı, korkuları yenip cesaretli davranmayı öğretir.

Rabbim bizi ihsanı anlayan, maddenin ardındaki manayı, yaşamın içindeki hikmeti anlatan kullarından eylesin. Allah'ı görüyormuşçasına yaşayıp Efendimiz (s.a.v.)'in tebliğ ettiği hakikatlere uyan, anne-babasının razı olduğu, işlerini en güzel şekilde yapanlardan eylesin.

> "
> Nasibi
> Allah bilir de ben gayretimizi merak ediyorum...

“

Düşünsene, sırf düşüncelerimizden dolayı
Allah bizden razı olmuş...

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Düşüncelerimizden sorumluyuz!

"Göklerdeki her şey, yerdeki her şey Allah'ındır. İçinizdekini açığa vursanız da gizleseniz de Allah sizi, onunla sorguya çeker de dilediğini bağışlar, dilediğine azap eder. Allah'ın gücü her şeye hakkıyla yeter." **Bakara Suresi 284. ayet**

Günlük hayatın her alanında, her anında düşünürüz; uyurken bile dalar gideriz derin düşüncelere, gündelik hayatın muhasebesini yapar, günün özetini geçiririz aklımızdan. Hatta söyleyemediklerimizin, "*Şunu da söyleseydim, keşke şöyle deseydim,*" gibi cümlelerin muhasebesini yaparız. Günlük yaşamda bazen her duruma karşı düşünce geliştirir; ön yargılar, ilk yargılar, son yargılarla dolar taşar zihnimiz.

"Zihnimizi işgal eden düşüncelerin esiri oluruz..."

Düşünmenin bir bedeli olmadığını düşündüğümüz gibi aklımızdan geçenlerin de sınırı olmuyor bazen.

Yazının girişinde sizlerle paylaştığım ayette Rabbim bizlere içimizdekileri açığa vursak da gizlesek de sorumlu olduğumuzu hatırlatıyor. Bir Müslümanın düşüncelerine dahi dikkat etmesi gerektiğini özenle vurguluyor. Öyle aklımıza geldiği gibi düşünemeyeceğimizi, aklımızdan geçenlere dahi dikkat etmemiz gerektiğini bildiriyor.

"Düşüncelerine dikkat et, sözlerin olur. Sözlerine dikkat et, davranışların olur. Davranışlarına dikkat et, alışkanlıkların olur. Alışkanlıklarına dikkat et, kaderin olur."

-Mahatma Gandhi

Gandhi'nin sözlerinde de belirttiği gibi düşüncelerimiz kaderimiz olabilir. Kaderimizi yön verecek düşüncelerin hâkim olabilmesi için düşüncelerimizi temiz ve hakikate yönlendirmeliyiz.

Şu yazıyı okurken bile neler düşünüyoruz kim bilir? **"Allah temizdir, temiz olanı sever.**" Allah bizim düşüncelerimizin dahi temiz olması gerektiğini, düşüncelerimizin hayatımıza ciddi yönler verdiği gerçeğini bizlere hatırlatıyor. O hâlde gelin bugünden itibaren düşüncelerimizi şeytana değil de Hakk'a yönlendirelim. Mesela güzel şeyler düşünelim, İslam adına bir şeyler düşünelim. İyiliği, güzelliği düşünelim. Hayatımıza değer katanları, güzellik katanları düşünelim. Hemen yanı başındaki arkadaşımız hakkında iyiliği düşünelim. Mademki düşündüklerimizden sorumluyuz, o hâlde güzel düşüncenin bir artısı olacaktır hayatımıza.

Shakespeare'in, ***"Hiçbir şey iyi ya da kötü değildir. Düşüncelerimiz onu belirler."*** sözü de düşüncelerimizi iyiliğe yönlendirme noktasındaki önemini bir kez daha hatırlatıyor. Hatta bizim geleneğimizde, ***"İyi düşünelim, iyi olsun."*** sözü de var.

Yine Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in ***"Ya hayır konuş ya sus."*** sözü de düşüncelerimizin hayırlı olması gerektiğini hatırlatıyor.

Şimdi güzel düşünme, hayır söyleme zamanı. Unutmamak lazım ki **değişim ancak düşüncelerimizi değiştirmek**

başlar. Gelin önce düşüncelerimizi değiştirelim, düşüncelerimiz değişirse sözlerimiz değişir. Sözlerimiz değişirse davranışlarımız değişir. Davranışlarımız değişirse alışkanlıklarımız değişir. Alışkanlıklarımız değişirse kaderimiz değişir. Kaderimiz değişirse Allah bizden razı olur.

Düşünsene Allah bizden, sırf düşüncelerimizden dolayı razı olmuş...

Allah bizden razı olsun...

“

Zihnimizi işgal eden düşüncelerin esiri oluruz...

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Sevdiğinin yaptığını yapmak

Kur'an ve sünnet, hayatımızın vazgeçilmez iki ölçüsü. Kur'an bilgi ve mucize; sünnet ise Kur'an'ın manaya bürünmüş, eyleme dönüşmüş hâli. Ben hoca değilim, din alanında ciddi bir eğitimim de yok. Bu yazıyı bir bilgi ve fetva kaynağı olarak okumak yerine hissiyatlarımızı paylaşmak olarak düşünebilirsiniz.

Sünnetin tartışıldığı, "Sadece Kur'an yeter," cümlelerinin çok yüksek sesle konuşulduğu bir dönemde yaşamaya çalışıyoruz. Burada Kur'an ve sünnetin öneminden de bahsetmeyeceğim, ikisi de birbirine kenetlenmiş asla ayrı düşünülmeyecek kadar bir ve bütün bir hakikat. Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v.) yaşayan bir Kur'an'dır. Bunun aksi zaten düşünülemez...

Sünnet, en kısa yorumuyla Efendimiz (s.a.v.)'in yaptığı eylemlere denilir. Bugün maalesef dinimizi çoğu zaman simgesel ve sembolik ritüellerle yaşadığımız için mana olayını kaçırıyor, fetva tarafında kalıyoruz. Ancak sünnetin fetvasından çok mana tarafını algılarsak çok başka bir anlam buluyor insanın hayatında.

Bugün bir davranışı -sünneti- sırf Peygamber Efendimiz (s.a.v.) yaptı diye yapmak, o sevdi diye sevmek, o uzak durdu diye durmak çok daha anlamlı olur.

Şöyle düşünelim; çok sevdiğiniz, en çok sevdiğiniz birisi var. Onunla yol yürüyor, onunla geziyor, onunla anılar

biriktiriyorsunuz. Sırf o yoldan yürüdünüz diye o yoldan yürüyorsun, onun sevdiği meyve suyunu seviyorsun, onun sevdiği müziği dinliyorsun, sevdiği yemeği yiyorsun. Sırf o sevmedi diye bir daha o kıyafeti giymiyorsun. O istemedi diye birinden uzak kalıyorsun. Sevgi böyle bir şey zaten. Çok insani bir şey, insan sevince böyle yapar. Sevgi; samimiyettir, teslimiyettir. Bunun bir eğitimi de yoktur, hissedilir, yaşanır... Daha önce sevenler bilir ne demek istediğimi.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in sünneti de tam olarak böyle. Gelmiş geçmiş en hayırlı insan olan, insanlığın en sevgilisi Hz. Muhammed (s.a.v.)'i sevdiğimiz için yaptıklarını yapmaktır sünnet. Soru şu; **"Efendimiz (s.a.v.)'i ne kadar tanıyor ne kadar seviyoruz?"** Sahabenin yaptığı gibi taşa oturmak sünnet demek değil de sırf o oturduğu ve hatırası olduğu için o taşa oturmanın sünnet olduğunu mu düşünüyoruz? İkisi arasında "aşk" farkı vardır; birisi fetvadır, diğeri manadır.

Sevdiklerimiz için bugün yaptığımız fedakârlıkları, sevmeleri, vazgeçmeleri gözden geçirdiğimiz zaman Efendimiz (s.a.v.)'in sünnetine sımsıkı sarılmak, sırf o yaptı diye yapmak, o eylemde onu düşlemek insanın içini kıpır kıpır yapmaz mı?

Düşünsene sırf o yaptığı için bir şey yapıyorsun...

Hadi şimdi bugün Efendimiz (s.a.v.) yaptığı için bir şey yap... En basitinden, "*Tebessüm, sadakadır.*" hadisindeki gibi sırf o tebessüm etti diye karşındakine tebessüm et.

Size bir şey söyleyeyim mi?

Bu dünyadan göç ederken bile, ***"Ümmeti, ümmeti..."*** diyen, ***"Beni görmedikleri hâlde bana iman eden kardeşlerimi görmeyi çok isterdim,"*** diyen Efendimiz,

Sevgilimiz, Son Peygamberimiz, en güzelimiz, Hz. Muhammed (s.a.v.) için onun sevdiklerini sevmeye, yaptıklarını yapmaya, sevmediklerinden uzak durmaya değer.

Vallahi değer, billahi değer...

Ne dersiniz belki bir gün sırf o gezdi diye **Mekke ve Medine sokaklarında birlikte gezeriz.** Dua yerine geçsin inşallah...

“

Ne dersiniz, belki bir gün sırf o gezdi diye
Mekke ve Medine sokaklarında birlikte gezeriz...

HEP DÜŞÜNÜR BAZEN YAZAR

Var bir hayalimiz...

"Bu sözlerinden dolayı Allah onları altlarından ırmaklar akan, içinde ebedî kalacakları cennetlerle mükâfatlandırdı. İyilik yapanların mükâfatı işte budur!" **Maide Suresi 85. ayet**

"Gözlerinizi kapatın," demek isterdim ama kapatmayın, okuduğunuz her şeyi hayal edin...

Hazır mısın? Sonu hakikat olan bir yolculuğa çıkıyoruz...

...

O gün gelmiş, hesaplar alınmış ve emir verilmiş "Vedḫulî cennetî..." **"Ve Gir Cennetime..."** ***Fecr-30***

Cennetin ilk gününde artık ibadet yok, sorumluluklar yok. Altlarından ırmaklar akan, her türlü güzellikle donatılmış cennetin tam da içerisindeyiz. Allah bizden razı olmuş, etrafımızdaki herkes cennetlik, cennetin tam da içerisinde, dünyada çekilen tüm çileler sona ermiş...

Sabah namazında buluştuğumuz o arkadaşımız yanımızda hatta bize günün birinde iyilik yapan amcamız hemen karşıda. Senin iyilik yaptığın, hakkını helal ettiğin o kardeşin de az ileride. Ne kadar güzel bir gün. Sevdiğin herkes yanında...

Ne kadar da iyi etmişiz değil mi dünyada ibadetlerimize dikkat etmekle, güzel düşünmekle, samimi olmakla... O sıcak yaz günlerinde tuttuğumuz oruçlar, soğuk kış sabahlarında

buz gibi su ile aldığımız abdestler, sosyal medyada geçirdiğimiz zamanlarda namaza dikkat etmemiz, sosyal medya beğenilerimize dikkat etmemiz bizi buralara getirdi. Denize attığımız tüm iyilikler, unuttuğumuz tüm kötülükler, güler yüzümüz, tebessümümüz ne kadar çok işimize yaradı. Samimiyetle yaptığımız işler ne kadar da çok önemliymiş. Sahi hesap gününde Allah bizim ne kadar da çok günahımızı kapatmış. Merak edip sorduğumuzda, **"Siz de dünyada bir kardeşinizin günahını kapatmıştınız,"** demişti melekler. Elhamdülillah, iyi ki Allah'ın dediklerine uymuşuz. Dünya hayatı ne de kısa sürdü değil mi? Hiçbir şey anlamadık, çabucak geçti vakit...

Ve şimdi cennetteyiz, Rabbimizin bize ikram ettiği o güzel yerdeyiz. Düşündüğümüzden çok daha güzel değil mi? Bir kere dünya var olduğu günden beri iman edip sâlih amel işleyen tüm Müslümanlar burada. Hz. Âdem babamızdan tutun da Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)'e kadar herkes burada. Sahi Efendimiz biz buraya girmeden onun sancağının altında toplandık. Ne kalabalıktı değil mi? Ne kadar güzelmiş onun ümmeti olmak.

Şimdi sabah kahvaltımızı yaptıktan sonra ellerimizi tutup bir tura çıkalım mı, ne dersin? Cennet ırmağının kenarı boyunca ilerleyelim. Yol boyu göreceklerimizi düşündükçe heyecandan duramıyorum.

Şu ileride oturup çay içenler dedemiz Fatih Sultan Mehmet Han değil mi? Hocası Akşemsettin ile oturuyor. Hani şu Ayasofya'da birlikte namaz kılarken anmıştık adını, ***"O'nun hakkıydı Ayasofya,"*** diyorduk. Gel bir sohbet edelim, İstanbul için teşekkür edelim, çaylarını içelim...

Cennette vakit sıkıntısı yok, akşam da olmuyor. Ne güzel öyle yaz-kış olayı da yok, ideal bir ortam...

Yolculuğumuza devam edelim. Heyecanımız giderek artıyor... Dünyada aramızda hep sahabeleri konuşuyorduk. Seninle hepsini çok merak ediyorduk. Hatırlıyor musun Kudüs'ün Fatihi Ömer'i çok merak ediyorduk? Hani şu İslam'ı kabul etmemek için Peygamberimize hesap sormaya gelen ve orada Müslüman olan. Sahi Hz. Ali de buralarda mı acaba? Hepsini görmek için sabırsızlanıyoruz değil mi? Ellerimizi sımsıkı tutup cennet ırmağı boyunca ilerliyoruz, mis kokuyor etraf. Gel şurada bir şerbet içelim, öyle çeşmeye falan gerek yok akan şerbetten avucumuzla içip bir ferahlayalım. Sahi hiçbir dünya nimetine benzemiyor değil mi?

Şu etrafımızda koşan çocuklar Filistinli çocuklar olsa gerek, ne kadar da çok çocuk var. Birinin yanına gidip alnından öpelim mi, ne dersin? Hiçbirinde yara izi kalmamış. Dünyada onlar için elimizden bir şey gelmemişti ama onlar için seher vaktinde çok dua ediyorduk.

Hani bir Ramazan ayı sahur vaktinde yine saldırı altındaydı Kudüs, onlar için birlikte ağlamıştık. Döktüğümüz gözyaşları belki onlara bir şey yapmadı ama bugün bizim burada el ele olmamıza sebep oldu. Dünya'da, **Kudüs'ün bir kıble davası** olduğunu insanlara anlatmakta ne kadar da zorlanıyorduk hatırladın mı? İşte o Kudüs'ün çocukları burada koşuyor, oynuyor ve artık onlara kimse zarar veremiyor. Sahi onlara zarar verenler şimdi nerede? Hani çok güçlülerdi, hani onlara itaat etmek gerekiyordu, onların dediği oluyordu. Biz dünyada iyi ki **Allah'a güvenmişiz, ipine sımsıkı sarılmışız**. Bak şimdi onların esamesi okunmuyor burada. Hadi hadi, düşelim yollara daha göreceğimiz çok kişi var. Kalbimiz küt küt atıyor.

Cennetin ilk günündeyiz, herkesi görmek için sabırsızlanıyoruz. Çok kalabalık ama ilginç bir ferahlık var yani

yormuyor kalabalık. Çok büyük, devasa bir yer. Yürüyoruz ama yorulmuyoruz...

Hadi durma durma, yürü...

İlerideki Hz. Mevlâna, Yunus Emre değil mi? Bize sevmeyi öğreten isimler, dünyada ne de çok sözlerini okuyup paylaştık. Sahi dünyada sosyal medyalar vardı, oradakilerin birçoğunu göremiyorum burada. Kaç kere uyardık, ***"Beğendiğiniz her beğeni şahitlik, onaylamak anlamına gelir. Sosyal medya sanal olsa da hesabı gerçek olacak. Sorumluyuz, sorumluyuz,"*** dedik dinleyenler burada ama dinlemeyenler ortalıkta yok... Neyse hadi selam verelim o güzel insanlara, biraz dizlerinin dibinde oturalım. Sahi aşkı biz onlardan öğrenmiştik değil mi? Farklı zamanlarda yaşasak da duygularımız aynıydı. Hatta okurken "Bu biz değil miydik?" falan diyorduk. Aman Allah'ım, okuduklarımızdan daha güzel ve samimi değiller mi?

Çok heyecanlıyım sabırsızlanıyorum En Sevgiliyi görmek için...

Artık kavuşmamız lazım, Liva-ül Hamd Sancağının altında beraberdik ama o bizi göremedi, biz onu görmeliyiz. Nerede acaba? Tabii biz onun makamına çıkamayız ama o bizim yanımıza gelir, görürüz inşallah. Sahi burada şehitlerin makamı da ayrı, bir ara oraya da gidelim mi? Ama yine beraber, el ele olur mu?

Haydi, "Yoruldun mu?" diye sormayacağım çünkü yorulmak, acıkmak yok burada. Evet o yorulmalar dünyada kaldı. Ne günlerdi o günler, insanların basit tripleri, yorulmaları... Elhamdülillah! ***"Sabır bize yakışır,"*** diyorduk, hep yakıştı çok şükür. Bizi biri üzdüğünde, ***"Bırak dünya onların, ahiret bizim olsun,"*** diyorduk. Sabır ve namaz getirdi bizi bugünlere. Sahi o seher vakitleri var ya iyi

ki her sabah onlara uyanmışız. Cennetin anahtarı namazmış gerçekten. Çok şükür gayretlerimiz ve Rabbimize güvenimiz bizi burada kavuşturdu.

Yahu beni hep lafa tutuyorsun. Yürüyelim artık...

Ve ileride çok kalabalık bir nur topu var. Ne çok uzak ne çok yakın... Hadi oraya gidelim. Evet evet Peygamber Efendimiz ve ailesi orada olmalı çünkü her yerden farklı orası. Sahi şu ilerideki Hz. Hamza değil mi? Heybetinden tanıdım. Cennette de yeğenini yalnız bırakmıyor. Hz. Ömer olmalı şu adam da. Hz. Fatıma annemiz tüm nahifliği ile şu hanımefendi olmalı. Çok heyecanlıyız değil mi? Kalbimiz duracak gibi. Haydi biraz hızlı yürüyelim ama ellerimizi bırakmak yok. Dünyada sabrettiğimiz her güne sonsuz şükürler olsun.

Girdik o alana, En Sevgilimiz, Efendimiz, sevdamızın ilham kaynağı Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)'in mekânındayız. Herkes çok mutlu, Efendimiz de çok mutlu; ümmetini cennetinde görmekten, bizi yanında görmekten çok mutlu. Haydi Efendimizin dizinin dibinde oturalım ve Efendimiz ile göz göze geldik. Bize, **"Hoş geldiniz kardeşlerim..."** deyince nefesimiz durdu, gözlerimiz mutluluktan yaşardı. Heyecandan ellerimizi nereye koyacağımızı bilemedik ve sımsıkı sarılmak istedik. **"Sarılabilirsiniz,"** deyince sımsıkı sarıldık.

"Biz seni çok özledik, Efendim," deyince o da bize, **"Ben de sizi görmeyi çok özledim kardeşlerim... Bizi buluşturan Allah'a hamdolsun. Bundan sonra sonsuza dek buradayız, birlikteyiz,"** dedi. Aman Allah'ım hep kitaplardan okuduğumuz, namazlarda dua ettiğimiz, sünnetine sımsıkı sarıldığımız görmeden sevdiğimiz, Efendimiz (s.a.v.)'in huzurundayız ve birlikteyiz. Rüya gibi, hayal gibi...

Yolun ucunda biri bizi davet ediyor farkında mısın? Kim acaba? Üzerinde garip mahzunluk var ama çok huzurlu. Hadi ellerimizi tutup davete gidelim. Yaklaştıkça heyecanlanıyor ama tanıyamıyorduk. Biz gider gitmez sarıldı bize. Kim olduğunu sorunca biraz mahzun bir ses tonuyla, ***"Ben Kudüs'üm, Mescid-i Aksa'yım,"*** deyince başladık ağlamaya... ***"Dünya'da Müslümanların beni yalnız bıraktığı Kudüs'üm,"*** dedi. ***"Ama siz, siz beni yalnız bırakmadınız. Hep anlattınız, anladınız. Evet benim koruyucum Allah'tı, O korudu beni ama Müslümanların sessizliği beni çok üzdü."*** dedi. Sımsıkı sarıldık, ***"Benim için geceler boyu ağladığınıza, üzüldüğünüze ben şahidim,"*** dedi. Aman Allah'ım ne güzel bir an değil mi? Dünya'da yaptığımız her şey karşımıza çıkıyor. Kıldığımız namazlar, aldığımız dualar yol boyunca bize eşlik etti.

Ne çok çile çektik vuslata ermek için. Dünya'da ne çok aralıktan geçtik değil mi? Hastalıklar, sıkıntılar, borçlar, imtihanlar ama bizi birbirimize bağlayan sevdamız oldu. Bizi bugünlere getiren Rabbimize vuslat hayalimiz oldu. Hatırlıyor musun biz Rabbimize çok güvenmiştik hatta bazen dalga bile geçiyorlardı. ***"Burası Dünya, biraz da Dünya'ya önem vermek lazım..."*** diye.

Ve bugün, **"Var bir hayalimiz,"** dediğimiz cennetteyiz... Hatırlıyor musun bizim derdimiz cehennem korkusu ya da cennete girmek değildi. Biz, ***"Allah bizden razı olsun yeter,"*** diyorduk. ***"Allah senden razı olsun."*** gibi duaları ne de çok önemsiyorduk. O duaları aldığımız an bir gün razı olacağına hep inanmıştık. Kur'an ile hep beraberdik. Ne güzel kitapmış değil mi? Kimse okumuyordu maalesef, okumayanlar burada yok şimdi. Rahman Suresinin ferahlığını hatırlıyor musun? Çok severdik dinlemeyi. **"Öyleyse**

Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlıyorsunuz?" ayetini her duyduğumuzda **"Elhamdülillah,"** diyorduk. Hele bir gün en zor zamanımıza Vakı'a Suresi yetişmişti, bu ortamı anlatıyordu değil mi? Amel defterinin sağdan verileceği umudunu bağlamıştık Rabbimize. En önemlisi Allah bizden gerçekten razı oldu...

Ben Kudüs'te Miraç olayı öncesinde Efendimiz (s.a.v.)'in namaz kıldırdığı her bir peygamberi görmeyi de çok istiyorum. Hepsini yine birlikte gezelim mi? Sahi dünyada iken birlikte yapılacak aktivitelere, **"Allah'ın rızasını kazanmak?"** diye bir şey yazmıştık. Ona da tik atar mısın?

...

Bu hayalin gerçek olacağı güne kadar Allah'ın rızasını kazanmak için gayret ederek durmadan, yılmadan, yorulmadan aşk ile çalışmak duasıyla...

Her şeyin en iyisini Allah bilir, Allah tüm eksiklerimizi tamamlasın inşallah...

Günün birinde zaman tükendiğinde,
vakit vuslata erdiğinde
'Kavuştu'
dersiniz...

SIR YOLCU

Bir Önceki Kitabımız Sır 'Vuslat' Okuyucularının Yorumlarından...

"Cümlelerin akıcı ilerlediği, gayet açık ve anlaşılır bir dil benimsenmiş. Bu durum her türlü okuyucuya hitap edilebilirliği sağlamaktadır.

İçeriğine bakacak olursak dünyanın meşakkatine kapılmışken asıl gerçekliğe kapı aralayan, sadece önümüze bakarak koştur koştur ilerlediğimiz bu fani dünyada kenarda köşede kaçırdığımız detaylara da dikkat çeken bir kitap.

Fani dünyaya bu kadar kapılmışken, "Nereye gidiyoruz böyle?" diye sorduruyor okuyucuya.

Benim en sevdiğim kısımsa, ***"Allah Twitter Beğenilerimizi de Soracak"*** *başlıklı bölümdü.*

Burada sosyal medyanın hayatımızı ne kadar şekillendirdiğini, bizleri ne kadar samimiyetten uzak hâle getirdiğini ve buradaki davranışlarımızdan sorumlu değilmişiz gibi davrandığımızı vurguluyor.

"Genel anlamda şunu diyebilirim ki okumaya başladığında nasıl bittiğini anlayamadığın ve her okuyucunun memnun olabileceği, aynı zamanda insanlara kendini sorgulatan bir çalışma olmuş."

-Mine Karamanoğlu

«Gönüllere su gibi serpilen, tasavvuf yolunda güzel örnekler ile karşımıza çıkmış olan Sır 'Vuslat' kitabından sonra yazar, yine kalplere derman olacak bir eser ile karşımıza çıkıyor.»

-Nadiye Durukan

"Başlayıp bitirebildiğim ilk kitap SIR 'VUSLAT'. Okurken gerçekten düşündüren, sorgulatan bir kitap. Bunun yanında konuşma havasıyla içten, samimi bir üslupla yazılmış. Ben çok beğendim."

-Gülsüm Hacioğlu

"Yazarımız, her insanın ruhunda gizlerken yorulduğu benliği ile dertlenmiş... Oldukça samimi ve içten bir dil kullanarak her insanın okuyacağı, yorumlayacağı bir kitap olmuş. Kitabımız sadece içindeki yazılarla değil kapak tasarımıyla da insanı düşündürmektedir. İçimizde var, bizi birçok bir yoldan, tek yola ulaştıracaktır. Yazarımıza bu eseri için çok teşekkür ederim, emeğine, kalemine sağlık."

-Seda Çetin

Sözün Sonu...

Sözün özü, Sır 'Aralık' bir tefekkür, düşünce kitabıdır. Okuyucusunu biraz tefekkür etmeye, madde ve mana arasındaki ilişkiyi anlatmaya çalışmıştır. Belki birçok yazı bildiğiniz konulardır ve belki tekrara düşmüşüzdür. Sürçülisan ettiysek affola. Maksadımız içinde bulunduğumuz çağı iyi anlama, anlamlandırma çabasıdır. Gayemiz, Allah'ın rızasını kazanmaktır. Bir konuda eksik varsa ve güzel olmamışsa o bizdendir... Güzel ve etkileyici ise o da Allah'tandır zira tüm başarıların sahibi Allah'tır. Biz ancak sözü söyler, anlamaya ve anlatmaya gayret ederiz.

Şimdi bu kitaptan biraz olsun etkilendiyseniz bir başkasına okutma, hediye etme zamanı.

Rabbim bizleri hakkı bilip hakkı söylemekten hiçbir zaman alıkoymasın. Bizleri istikametinden ayırmasın. Son nefesimize kadar O'nun adını haykırmayı, O'na hizmetkâr olmayı nasip eylesin...

Herkes Eylül'e, Ekim'e, Kasım'a şiirler yazarken biz soğuk bir Aralık akşamında, ilk'in ve son'un aralığında sevdamızın Sır Yol'ↄu kitabını yazdık...

Gök kubbede hoş bir seda bırakabilmek ve nasipse üçüncü kitapta buluşmak dileğiyle... Allah her şeyin en iyisini bilir...

Ubeydullah GÖKTEKİN
Hep Düşünür Bazen Yazar
Allah'ın Kulcağızı

“

Herkes Eylül’e, Ekim’e, Kasım’a şürler yazarken biz soğuk bir Aralık akşamında, **ilk***’in ve* **son***’un aralığında sevdamızın kitabını yazdık...*

SIR YOLCU

Notlar